

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

(ceturtā palāta)

2007. gada 8. martā*

Lieta T-340/04

France Télécom SA, Parīze (Francija), ko pārstāv K. Klaranks [*C. Clarenc*] un H. Ruiss Kalsado [*J. Ruiz Calzado*], *avocats*,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv E. Žipinī Furnjē [*É. Gippini Fournier*] un O. Beinē [*O. Beynet*], pārstāvji,

atbildētāja,

par Komisijas 2004. gada 18. maija Lēmuma C(2004) 1929 lietā COMP/C-1/38.916, ar kuru *France Télécom SA*, kā arī visiem uzņēmumiem, kurus tā tieši vai netieši kontrolē, tostarp *Wanadoo SA* un visiem uzņēmumiem, kurus tieši vai netieši kontrolē *Wanadoo SA*, uzdod pakļauties pārbaudei saskaņā ar 20. panta 4. punktu

* Tiesvedības valoda — franču.

Padomes 2002. gada 16. decembra Regulā (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [EKL] 81. un 82. pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), atcelšanu.

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs I. Legāls [*H. Legal*], tiesneši I. Višņevska-Bjalecka [*I. Wiszniewska-Bialecka*] un E. Moavero Milanezi [*E. Moavero Milanesi*], sekretāre K. Poheca [*K. Poheć*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2006. gada 8. jūnijā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

- ¹ Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [EKL] 81. un 82. pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 11. panta (ar nosaukumu “Sadarbība starp Komisiju un dalībvalstu konkurences iestādēm”) 1. un 6. punkts noteic:

“Komisija un dalībvalstu konkurences iestādes ciešā sadarbībā piemēro Kopienas konkurences noteikumus.

[..]

Lietas izskatīšanas uzsākšana, ko veic Komisija, lai pieņemtu lēmumu saskaņā ar III nodaļu, atbrīvo dalībvalstu konkurences iestādes no to kompetences piemērot [EKL] 81. un 82. pantu. Ja dalībvalsts konkurences iestāde jau darbojas lietā, Komisija uzsāk lietas izskatīšanu vienīgi pēc konsultēšanās ar šo valsts konkurences iestādi.”

- 2 Atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 13. pantam (ar nosaukumu “Tiesas procesu apturēšana vai izbeigšana”):

“1. Ja divu vai vairāku dalībvalstu konkurences iestādes ir saņēmušas sūdzību vai ja tās rikojas pēc savas iniciatīvas saskaņā ar [EKL] 81. pantu vai 82. pantu pret to pašu līgumu, apvienības lēmumu vai darbību, apstākļi, ka viena iestāde nodarbojas ar lietu, pārējām ir pietiekams pamats apturēt lietas izskatīšanu vai noraidīt sūdzību. Līdzīgi Komisija var noraidīt sūdzību, pamatojoties uz to, ka dalībvalsts konkurences iestāde nodarbojas ar attiecīgo lietu.

2. Ja dalībvalsts konkurences iestāde vai Komisija ir saņēmusi sūdzību par līgumu, apvienības lēmumu vai darbību, ar kuru jau ir nodarbojusies cita konkurences iestāde, tā var to noraidīt.”

3 Saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. pantu (ar nosaukumu “Komisijas pārbaudes pilnvaras”):

“1. Lai veiktu pienākumus, kas tai uzlikti ar šo regulu, Komisija var veikt visas vajadzīgās uzņēmumu un uzņēmumu apvienību pārbaudes.

2. Amatspersonas un citas pavadošās personas, kuras Komisija pilnvarojusi veikt pārbaudi, ir tiesīgas:

- a) iekļūt jebkurās uzņēmumu vai uzņēmumu apvienību telpās, zemes īpašumos un transporta līdzekļos;
- b) pārbaudīt grāmatvedības dokumentus un citus dokumentus, kuri saistīti ar uzņēmējdarbību, neatkarīgi no veida, kādā tos glabā;
- c) jebkādā veidā ņemt vai iegūt šo grāmatvedības dokumentu vai citu dokumentu izvilkumu kopijas;
- d) aizzīmogot jebkuras uzņēmuma telpas un grāmatvedības dokumentus vai citus dokumentus uz laika posmu un apjomā, kāds vajadzīgs izmeklēšanai;

- e) prasīt jebkuram uzņēmuma vai uzņēmumu apvienības darbiniekam vai pārstāvim paskaidrojumus par faktiem vai dokumentiem, kas attiecas uz pārbaudes priekšmetu un mērķi, un fiksēt atbildes.

3. Amatpersonas un citas pavadošās personas, kuras Komisija pilnvarojusi veikt pārbaudi, īsteno savas pilnvaras, uzrādot rakstisku pilnvarojumu, kurš norāda pārbaudes priekšmetu un mērķi un sodus, kas paredzēti 23. pantā gadījumā, ja pieprasītie grāmatvedības dokumenti vai citi dokumenti, kuri saistīti ar uzņēmējdarbību, ir nepilnīgi, vai ja atbildes uz jautājumiem, kuri uzdoti saskaņā ar šā panta 2. punktu, ir nepatiesas vai maldinošas. Komisija laikus pirms pārbaudes paziņo par pārbaudi tās dalībvalsts konkurences iestādei, kuras teritorijā to veiks.

4. Uzņēmumiem un uzņēmumu apvienībām jāpakļaujas pārbaudēm, kas pieprasītas [noteiktas] ar Komisijas lēmumu. Lēmumā nosaka pārbaudes priekšmetu un mērķi, nozīmē datumu, kurā tā sāksies, norāda uz sodiem, kas paredzēti 23. un 24. pantā, un uz tiesībām lēmumu pārskatīt Eiropas Kopienu Tiesā. Komisija šādus lēmumus pieņem pēc apspriešanās ar tās dalībvalsts konkurences iestādi, kuras teritorijā jāveic pārbaude.

5. Amatpersonas, kā arī personas, ko pilnvarojusi vai norīkojusi tās dalībvalsts konkurences iestāde, kuras teritorijā jāveic pārbaude, pēc šīs iestādes vai Komisijas pieprasījuma aktīvi palīdz amatpersonām un citām pavadošajām personām, ko pilnvarojusi Komisija. Šajā nolūkā tām ir 2. punktā noteiktās pilnvaras.

6. Ja amatpersonas un citas pavadošās personas, ko pilnvarojusi Komisija, atklāj, ka uzņēmums pretojas pārbaudēm, kas pieprasītas [noteiktas] saskaņā ar šo pantu,

attiecīgā dalībvalsts sniedz tām vajadzīgo palīdzību, attiecīgā gadījumā lūdzot policijas vai līdzīgas izpildiestādes palīdzību, lai ļautu tām veikt savu pārbaudi.

7. Ja palīdzībai, kas sniegta saskaņā ar 6. punktu, vajag pilnvarojumu [atļauju] no tiesas iestādes atbilstoši valstu noteikumiem, šāda pilnvarošana tiek ierosināta. Šādu pilnvarojumu arī var ierosināt kā piesardzības pasākumu [Šādu atļauju var lūgt arī preventīvā kārtā].

8. Ja ierosina pilnvarojumu, kas minēts 7. punktā, [Ja lūdz 7. punktā minēto atļauju,] valsts tiesību iestāde [valsts tiesa] kontrolē, lai Komisijas lēmums ir autentisks, un lai paredzētie pasākumi nav patvaļīgi vai pārmērīgi, ņemot vērā pārbaudes priekšmetu. Veicot savu kontroli attiecībā uz piespiedu pasākumu proporcionalitāti [samērīgumu], valsts tiesas iestāde var tieši vai ar dalībvalsts konkurences iestādes starpniecību prasīt Komisijai sīkus paskaidrojumus jo īpaši par pamatu, uz kāda Komisijai ir aizdomas par [EKL] 81. un 82. panta pārkāpšanu, kā arī par tā pārkāpuma nopietnību, par kuru ir aizdomas, un par attiecīgā uzņēmuma iesaistīšanās veidu. Valsts tiesu iestāde tomēr nedrīkst apšaubīt pārbaudes vajadzību, kā arī nedrīkst pieprasīt, lai tai sniedz informāciju, kas ir Komisijas lietas materiālos. Komisijas lēmuma likumību var pārskatīt vienīgi Eiropas Kopienu Tiesa.”

Prāvas rašanās fakti

- 4 2003. gada 16. jūlija lēmumā par [EKL] 82. panta piemērošanas procedūru (lieta COMP/38.233 — *Wanadoo Interactive*) (turpmāk tekstā — “2003. gada 16. jūlija lēmums”) Komisija konstatēja, ka laikā no 2001. gada marta līdz 2002. gada oktobrim *Wanadoo Interactive*, kas ir meitas uzņēmums, kurā 99,9 % pieder *Wanadoo SA*, kura pati ir prasītājas meitas uzņēmums, kurā prasītājai laikā, uz ko

attiecas šis lēmums, piederēja no 70 līdz 72,2 %, bija ļaunprātīgi izmantojusi savu dominējošo stāvokli ātrdarbīgas interneta piekļuves pakalpojumu, kas paredzēti vietējiem klientiem, tirgū, prasot par saviem pakalpojumiem *eXtense* un *Wanadoo ADSL* “plēsonīgas” cenas, un uzlika *Wanadoo Interactive* naudas sodu EUR 10,35 miljonu apmērā.

- 5 Ar šī lēmuma 2. un 3. pantu Komisija arī uzdeva *Wanadoo Interactive*:
- sniežot savus pakalpojumus *eXtense* un *Wanadoo ADSL*, atturēties no visām darbībām, kuru mērķis vai sekas varētu būt identiskas vai līdzīgas pārkāpumam;
  - nodot Komisijai katra finanšu gada beigās un līdz 2006. finanšu gada beigām ieskaitot gada pārskatu par saviem dažādajiem *ADSL* pakalpojumiem (*Asymmetric Digital Subscriber Line*, asimetriskā ciparu abonenta līnija), uzrādot grāmatvedības ieņēmumus, ekspluatācijas izmaksas un klientu iegūšanas izmaksas.
- 6 2003. gada 11. decembrī, saņemot labvēlīgu atzinumu no Francijas telekomunikāciju regulatora (turpmāk tekstā — “TKR”), Francijas ekonomikas, finanšu un rūpniecības ministrs [*ministre de l'Économie, des Finances et de l'Industrie*] apstiprināja *France Télécom SA* vairumtirdzniecības tarifu, ko izmanto *IP/ADSL* piekļuvei un vākšanai (sauktu arī “5. opcija”), samazināšanu. Vairāki interneta piekļuves pakalpojumu sniedzēji, tostarp *Wanadoo*, nolēma piemērot šo vairumtirdzniecības tarifu samazināšanu saviem mazumtirdzniecības piedāvājumiem.

- 7 2003. gada 12. decembrī *Wanadoo* paziņoja par savu mazumtirdzniecības tarifu pirmo samazināšanu, kas piemērojama gan esošajiem, gan jaunajiem abonentiem attiecībā uz tās ātrdarbīgo pakalpojumu tarifiem (neierobežota “eXtense 512k”, neierobežota “eXtense 512 Fidélite”, neierobežota “eXtense 1024k” un neierobežota “eXtense 1024k Fidélite” piedāvājumi), kas stājas spēkā 2004. gada 6. janvārī. Piedāvājuma tarifs neierobežotam “eXtense 128k” palika nemainīgs.
- 8 2004. gada 9. janvārī Komisija nosūtīja *Wanadoo* vēstuli, atgādinot tai sava 2003. gada 16. jūlija lēmuma 2. punkta noteikumus un lūdzot tai norādīt Komisijai, vai tā kopš šī lēmuma pieņemšanas bija veikusi mazumtirdzniecības cenu samazināšanu pakalpojumiem, uz ko attiecas minētais lēmums, vai arī tā paredz to darīt. Komisija precizēja, ka apstipriņošas atbildes gadījumā tā nosūtītu *Wanadoo* formālu pieprasījumu sniegt informāciju par šo cenu samazināšanas detaļām. Komisija turklāt pieprasīja sniegt informāciju par *Wanadoo* darbības gada beigu datumu un brīdi, kad tai tiks sniegta 2003. gada 16. jūlija lēmuma 3. punktā pieprasītā informācija.
- 9 2004. gada 12. janvārī *AOL France SNC* un *AOL Europe Services SARL* (turpmāk tekstā kopā — “AOL”), pamatojoties uz EKL 82. pantu un Francijas Tirdzniecības kodeksa L 420-2. pantu, iesniedza Francijas Konkurences padomei (turpmāk tekstā — “Konkurences padome”) sūdzību par *Wanadoo* “plēsonīgo” cenu praksi attiecībā uz četriem jauniem piedāvājumiem, par kuriem tā paziņoja 2003. gada 12. decembrī. Papildus šai sūdzībai, pamatojoties uz Francijas Tirdzniecības kodeksa L 464-1. pantu, bija iesniegts pieteikums par pagaidu neregulējuma pasākumiem, it īpaši lūdzot apturēt šo piedāvājumu tirdzniecību.
- 10 Ar 2004. gada 19. janvāra lēmumu Nr. 263012 *Conseil d'État français* [Francijas Valsts padome] (turpmāk tekstā — “Valsts padome”), kurai bija iesniegts sabiedrības *T-Online France* pieteikums par Francijas ekonomikas, finanšu un rūpniecības ministra lēmumu, ar ko apstiprināta 5. opcijas tarifu samazināšana, noraidīja šo pieteikumu, tostarp norādot, ka TKR, “pamatojot savu labvēlīgo lēmumu par *France Télécom* tarifu piedāvājumu, pēc detalizētas izpētes bija norādījis uz to, ka nav tādu pret konkurenci vērstu seku, kas rada tai šķēršļus”.

- 11 2004. gada 29. janvārī *Wanadoo* paziņoja, ka no 2004. gada 3. februāra tiks īstenots neierobežota “eXtense 128k Fidélité” piedāvājums un četru fiksētas likmes tarifu (turpmāk arī — “à la carte” piedāvājums), proti, “eXtense 128k/20h”, “eXtense 128k/20h Fidélité”, “eXtense 512k/5Go” un “eXtense 512k/5Go Fidélité”, piedāvājums.

- 12 Ar 2004. gada 30. janvāra vēstuli *Wanadoo* atbildēja uz Komisijas 2004. gada 9. janvāra vēstuli, informējot to par jaunu *ADSL* abonementu piedāvājumu laišanu tirdzniecībā no janvāra par pievilcīgākiem tarifiem un par jaunu piedāvājumu laišanu tirdzniecībā no februāra.

- 13 2004. gada 24. februārī *AOL* papildināja Konkurences padomei iesniegto sūdzību, ietverot tajā *Wanadoo* 2004. gada 3. februārī tirdzniecībā laistos piedāvājumus un papildinot arī šo sūdzību ar pieteikumu par pagaidu noregulējuma pasākumiem, it īpaši lūdzot apturēt piedāvājumu laišanu tirdzniecībā.

- 14 Turklāt Komisija tikās ar *Wanadoo* konkurentiem, kuri vērsa tās uzmanību uz faktu, ka, topāt, jaunā piedāvājuma cena, ko *Wanadoo* noteica 128 kbit/s pieslēgumam, rada tarifu “šķēres” mazumtirdzniecības tirgus līmeni.

- 15 2004. gada marta sākumā Konkurences padome informēja Komisiju par *AOL* iesniegto sūdzību.

- 16 2004. gada 15. martā, pamatojoties uz 2003. gada 16. jūlija lēmuma 3. punktu, *Wanadoo* iesniedza Komisijai savu gada pārskatu par 2003. darbības gadu.

- 17 2004. gada 22. martā, sanāksmē, kurā piedalījās Komisijas Ģenerāldirektorāta (ĢD) “Konkurence” dienesti un par lietu atbildīgais Konkurences padomes referents (turpmāk tekstā — “referents”), no vērtējuma, kas pamatots ar aprēķina metodi, ko Komisija izmantoja savā 2003. gada 16. jūlija lēmumā, un ar *Wanadoo* izstrādāto provizorisko ekonomisko modeli, kuru, attiecīgā gadījumā, koriģēja atbilstoši referenta prognozēm, kopsavilkuma izrietēja, ka atsevišķi *Wanadoo* jaunie tarifi būtu “plēsonīgi”, it īpaši pastāvot plānam, kas atklāja nodomu izspiest konkurentus. Ievērojot šos faktus, referents piedāvāja Konkurences padomei veikt pagaidu noregulējuma pasākumus, lai uzdotu *Wanadoo* apturēt konkrētos piedāvājumus.
- 18 2004. gada 2. aprīlī ĢD “Konkurence” ierēdņi tikās ar AOL.
- 19 Tajā pat laikā Komisija vairākas reizes telefoniski sazinājās ar referentu, un 2004. gada 21. aprīlī tai bija otrā sanāksme ar referentu.
- 20 2004. gada 11. maijā Konkurences padome pieņēma savu lēmumu Nr. 04-D-17 par AOL iesniegto sūdzību un pieteikumu par pagaidu noregulējuma pasākumiem, saskaņā ar ko tā noraidīja šo pieteikumu un nodeva AOL sūdzību atpakaļ izmeklēšanas veikšanai (turpmāk tekstā — “Konkurences padomes lēmums”).
- 21 2004. gada 18. maijā Komisija pieņēma Lēmumu C(2004) 1929 lietā COMP/C-1/38.916, ar kuru prasītājam, kā arī visiem uzņēmumiem, kurus tā tieši vai netieši kontrolē, tostarp *Wanadoo* un visiem uzņēmumiem, kurus tieši vai netieši kontrolē *Wanadoo*, uzdod pakļauties pārbaudei saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu (turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”).

22 Šī lēmuma pirmajā un 3.–13. apsvērumā noteikts:

“Komisija [..] ir saņēmusi informāciju, kas norāda, ka *Wanadoo* attiecībā uz interneta piekļuvi izmantojot *ADSL*, kura paredzēta plašai sabiedrībai Francijā, izmanto tarifus, no kuriem daži nesedz mainīgās izmaksas un daži ir zemāki par pilnām izmaksām. Saskaņā ar pieejamo informāciju šie tarifi ietilpst plānā, kas atklāj nodomu izspiest konkurentus. Turklāt saņemtā informācija norāda, ka samazinātais ekonomiskais intervāls starp attiecīgajiem mazumtirdzniecības tarifiem un *France Télécom* [5. opciju] izraisa tarifu cīņu pret konkurējošiem operatoriem, kas vēlas piedāvāt ātrdarbīga interneta piekļuvi, izmantojot *France Télécom* 5. opciju.

[..]

Wanadoo paziņoja par pirmo savu tarifu samazināšanu interneta piekļuvei ar *ADSL*, kas paredzēta plašai sabiedrībai, kuri piemērojami, sākot no 2004. gada 5. janvāra. Šī samazināšana izpaudās, ieviešot neierobežotus “eXtense” piedāvājumus, proti, divus 128 kbit/s piedāvājumus: pirmo ar saistību termiņu uz 24 mēnešiem par EUR 24,90 mēnesī un otro ar saistību termiņu uz 12 mēnešiem par EUR 29,90 mēnesī; divus 512 kbit/s piedāvājumus: pirmo ar saistību termiņu uz 24 mēnešiem par EUR 29,90 mēnesī un otro ar saistību termiņu uz 12 mēnešiem par EUR 34,90 mēnesī; divus 1024 kbit/s piedāvājumus: pirmo ar saistību termiņu uz 24 mēnešiem par EUR 39,90 mēnesī un otro ar saistību termiņu uz 12 mēnešiem par EUR 44,90 mēnesī.

2004. gada 28. janvārī *Wanadoo* turklāt īstenoja četrus piedāvājumus, kas saukti “à la carte” piedāvājums (proti, divus 128 kbit/s piedāvājumus, kas ierobežoti līdz 20 h/mēnesī: pirmo ar saistību termiņu uz 24 mēnešiem par EUR 14,90 mēnesī un otro ar saistību termiņu uz 12 mēnešiem par EUR 19,90 mēnesī un divus 512 kbit/s piedāvājumus, kas ierobežoti līdz 5 *Gigaoctets*/mēnesī: pirmo ar saistību termiņu uz 24 mēnešiem par EUR 24,90 mēnesī un otro ar saistību termiņu uz 12 mēnešiem par EUR 29,90 mēnesī). Šī pārbaude attiecas konkrēti uz šiem diviem jaunajiem piedāvājumiem.

Saskaņā ar Komisijas rīcībā esošo informāciju vērtējums, balstoties uz provizoriem datiem, liecina, ka vismaz trīs no iepriekš minētajiem piedāvājumiem (divi “à la carte” piedāvājumi ar 128 kbit/s un “à la carte” piedāvājums ar 512 kbit/s uz 24 mēnešiem) nesedz to mainīgās izmaksas. Vismaz divi citi 512 kbit/s piedāvājumi (12 mēnešu “à la carte” piedāvājums un 24 mēnešu neierobežots piedāvājums) nesedz to kopējās izmaksas.

Komisija tāpat ir saņēmusi informāciju, kas rāda, ka attiecīgie piedāvājumi ietilpst konkurentu ierobežošanas un izstumšanas stratēģijā.

Turklāt saskaņā ar Komisijas rīcībā esošo informāciju, neraugoties uz 2004. gada janvārī notikušo 5. opcijas tarifu samazināšanu, ekonomiskais intervāls starp *Wanadoo* izmantotajiem jaunajiem mazumtirdzniecības tarifiem un 5. opciju ir nepietiekams un kavē konkurējošos tirgus dalībniekus, kuri balsta savu piedāvājumu uz 5. opciju, konkurēt ar *Wanadoo* taisnīgos apstākļos.

Savā 2003. gada 16. jūlija lēmumā [...] Komisija ir secinājusi, ka *Wanadoo* ieņēma dominējošo stāvokli Francijas ātrdarbīgas interneta piekļuves vietējiem klientiem tirgū. Komisijas rīcībā esošā informācija norāda, ka šis secinājums ir spēkā arī šobrīd.

Wanadoo izmantotie piedāvājumi, kas ir zemāki par izmaksām, un samazinātais intervāls starp šiem piedāvājumiem un 5. opcijas tarifiem, ļoti iespējams, ierobežoja franču vai citās dalībvalstīs reģistrēto konkurentu ienākšanu tirgū un apdraudēja tos, kas jau bija šajā tirgū. Atbilstoši pieejamajai informācijai, vairums *Wanadoo* konkurentu ir bijuši spiesti pielīdzināt savus jaunus piedāvājumus un viss *ADSL* tirgus Francijā šobrīd darbojas ar negatīvu bilanci.

Iepriekš aprakstītā prakse līdzinās netaisnīgu pārdošanas cenu uzspiešanai. Ja tiktu pierādīta tā esamība, šāda prakse būtu dominējošā stāvokļa ļaunprātīga izmantošana un tādēļ [EKL] 82. panta pārkāpums.

Lai varētu novērtēt visus attiecīgos faktus par iespējamo praksi un iespējamā pārkāpuma kontekstu, Komisijai ir jāveic pārbaudes saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu.

Saskaņā ar Komisijas rīcībā esošo informāciju ir ļoti iespējams, ka visa informācija, kas attiecas uz iepriekš minēto praksi, it īpaši dati, kas ļautu pierādīt, ciktāl tiek segtas izmaksas, un dati, kas saistīti ar konkurentu ierobežošanas un izstumšanas stratēģiju, ir paziņoti vienīgi dažiem *France Télécom* un/vai *Wanadoo* darbiniekiem. Esošie dokumenti attiecībā uz iespējamo praksi, ļoti iespējams, ir ierobežoti līdz stingri noteiktam minimumam un glabājas tādās vietās un tādā formā, kas atvieglo to slēpšanu, neizpaušanu vai tās iznīcināšanu izmeklēšanas gadījumā.

Tāpēc, lai nodrošinātu šīs pārbaudes efektivitāti, ir būtiski to veikt bez uzņēmumu, kas ir šī lēmuma adresāti, iepriekšējas brīdināšanas. Tāpēc ir jāpieņem lēmums saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu, kas uzdod uzņēmumiem pakļauties pārbaudei.”

23 Apstrīdētā lēmuma 1. punkts paredz:

“*France Télécom* [...] un *Wanadoo* [...]:

ir jāpakļaujas pārbaudei par iespējamo netaisnīgas pārdošanas cenas noteikšanu ātrdarbīgas interneta piekļuves vietējiem klientiem jomā, pretēji [EKL] 82. pantam, ar nolūku ierobežot un izstumt konkurentus. Pārbaude var tikt veikta visās uzņēmumu telpās [..]

France Télécom [..] un *Wanadoo* [..] atļauj amatpersonām un citām pavadošajām personām, kuras Komisija pilnvarojusi veikt pārbaudi, un dalībvalsts kompetentās iestādes amatpersonām, kā arī tās pavadošajām amatpersonām, kuras pilnvarojusi vai norādījusi šī iestāde, piekļūt visām to telpām, zemes īpašumiem un transporta līdzekļiem parastajā biroja darba laikā. Šie uzņēmumi sagatavo grāmatvedības un citus ar uzņēmējdarbību saistītos dokumentus, sniedz jebkādu atbalstu, ko pieprasa šīs amatpersonas un citas personas, un ļauj tām uz vietas pārbaudīt šos grāmatvedības un citus ar uzņēmējdarbību saistītos dokumentus, kā arī jebkādā veidā ņemt vai iegūt to kopijas vai izrakstus. Tie nekavējoties uz vietas sniedz jebkādas mutvārdu paskaidrojumus, ko pieprasījušas minētās amatpersonas un citas personas, par faktiem vai dokumentiem, kas attiecas uz pārbaudes priekšmetu un mērķi, ļaujot jebkuram pārstāvim vai personāla loceklim sniegt šādus paskaidrojumus. Tie ļauj [minētajām] amatpersonām un citām personām šos paskaidrojumus jebkādā veidā fiksēt.”

- 24 Visbeidzot, apstrīdētā lēmuma 2. un 3. punktā attiecīgi ir precizēts pārbaudes sākšanas datums un fakts, ka prasītāja un *Wanadoo* ir lēmuma adresāti. *In fine*, tas norāda apstākļus, kādos Komisija var visiem uzņēmumiem, kas ir lēmuma adresāti, uzlikt naudas sodus un pienākumus atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 23. un 24. pantam, un norāda, ka, ja viens no uzņēmumiem, kas ir lēmuma adresāti, pretojas noteiktajai pārbaudei, ieinteresētā dalībvalsts sniedz pārstāvjiem un citām viņus pavadošajām Komisijas pilnvarotajām personām palīdzību, kas nepieciešama, lai tiem ļautu izpildīt savu pārbaudes misiju atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 20. panta 6. punktam. Tajā turklāt minēta iespēja pret Komisiju celt prasību Pirmās instances tiesā un pielikumā ir pievienoti atsevišķi izraksti no Regulas Nr. 1/2003.

- 25 Pamatojoties uz šo lēmumu, Komisija lūdza Francijas iestāžu palīdzību atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 20. panta 5. punktam. Francijas ekonomikas, finanšu un rūpniecības ministrs ar 2004. gada 25. maija izmeklēšanas pieprasījumu uzdeva Valsts konkurences, patēriņa un krāpšanas apkarošanas izmeklēšanas iestādes direktoram veikt visus vajadzīgos pasākumus, lai īstenotu izmeklēšanu, ko apstrīdētajā lēmumā noteikusi Komisija. Šajā nolūkā minētais direktors iesniedza Parīzes Apgabaltiesas izmeklēšanas tiesnesim [*juge des libertés et de la détention au tribunal de grande instance de Paris*] (turpmāk tekstā — “izmeklēšanas tiesnesis”) pieteikumu, lai saņemtu atļauju veikt vai uzdot veikt pārbaudi pie prasītājas un *Wanadoo* un palīdzēt Komisijai. Šim pieteikumam tika pievienots apstrīdētais lēmums.
- 26 Ar 2004. gada 28. maija rīkojumu izmeklēšanas tiesnesis izdeva pieprasīto atļauju, ar ko Francijas izmeklētājiem, kuri tiks nozīmēti, tiek atļauts īstenot pilnvaras, kuras tiem piešķir Francijas Komerckodeksa [*code de commerce*] L 450-4. un L 470-6. pants.
- 27 2004. gada 2. jūnijā prasītājas telpās sākās pārbaude un tā notika 2004. gada 2. un 3. jūnijā. Prasītāja tajā piedalījās, izvirzot dažādas iebildes par šīs pārbaudes principu. *Wanadoo* pārbaude tika veikta 2004. gada 2.–4. jūnijā.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

- 28 Ar procesuālo dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 11. augustā, prasītāja cēla šo prasību.

29 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Pirmās instances tiesa (ceturtā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu un, veicot Pirmās instances tiesas reglamenta 64. pantā paredzētos procesa organizatoriskos pasākumus, prasītājam rakstveidā uzdeva jautājumu, uz kuru tā atbildēja noteiktajā termiņā.

30 Lietas dalībnieku paskaidrojumi un atbildes uz Pirmās instances tiesas uzdotajiem mutvārdu jautājumiem tika uzklausi atklātā tiesas sēdē 2006. gada 8. jūnijā.

31 Prasītājam prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

32 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- noraidīt prasību;
- piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

33 Savas prasības pamatojumam prasītāja izvirza četrus pamatus, atsaucoties uz, attiecīgi, pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu, lojālas sadarbības ar valsts

iestādēm pārkāpumu, samērīguma principa pārkāpumu un to, ka pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas tika pārkāpti Regula Nr. 1/2003, Komisijas Paziņojums par sadarbību Konkurences iestāžu tīkla ietvaros (OV 2004, C 101, 43. lpp., turpmāk tekstā — “Paziņojums”) un pareizas tiesvedības princips, šo pēdējo pamatu pirmoreiz izvirzot replikā.

Par pirmo pamatu — pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu

- 34 Prasītāja apgalvo, ka Komisija atkārtoti četras reizes pārkāpa pienākumu norādīt pamatojumu, ko tai nosaka EKL 253. pants, Regula Nr. 1/2003 un judikatūra. Pirmkārt, apstrīdētais lēmums tai neesot ļāvis saprast, kādēļ pie tās veica pārbaudi, otrkārt, apstrīdētais lēmums neesot pamatots attiecībā uz atsevišķiem konteksta elementiem, treškārt, apstrīdētais lēmums neesot pamatots jautājumā par šaubām, kas apstrīdētajā lēmumā paustas attiecībā uz 5. opcijas tarifiem, un, ceturtkārt, apstrīdētais lēmums neļaujot tiesai brīvi veikt tai noteikto kontroli.

Par pirmo iebildumu — neiespējamību prasītājam saprast, kādēļ tā bija apstrīdētā lēmuma adresāte un kādēļ pie tās veica pārbaudi

— Lietas dalībnieku argumenti

- 35 Prasītāja vispārējā veidā norāda, ka no EKL 253. panta, Regulas Nr. 1/2003 un judikatūras izriet, ka pienākuma norādīt pamatojumu apjoms ir atkarīgs no attiecīgā akta rakstura un konteksta, kādā tas ticis pieņemts. Turklāt Komisijai esot bijis

skaidri un precīzi jānorāda pārbaudes, kuru tā nolēma noteikt, priekšmets un mērķis, un pieņēmumi, kurus tā paredz pārbaudīt. Izskatāmajā lietā apstrīdētajā lēmumā ir pārkāpts pamatojuma norādīšanas pienākums, neļaujot prasītājam izvērtēt precīzu norīkotās pārbaudes priekšmetu, apjomu un pamatotību. Šī fakta dēļ tai neesot bijis iespējams saprast sava sadarbības pienākuma apjomu un neesot tikušas nodrošinātas tiesības uz aizstāvību. Faktiski, tā neesot varējusi skaidri saprast ne Komisijas pieņēmumus, ne sekas, kādas tai varētu rasties, ļaunprātīgi izmantojot iespējamo dominējošo stāvokli.

36 Apstrīdētajā lēmumā *Wanadoo* tiek piedēvētas iespējamās prakses, par kurām veic pārbaudi atbilstoši pieejai, kas atklāta 2003. gada 16. jūlija lēmumā, kurā Komisija esot atzinusi *Wanadoo* neatkarību attiecībā pret prasītāju saistībā ar tās cenu noteikšanas politiku Francijas tirgū ātrdarbīgas interneta piekļuves vietējiem klientiem jomā. Tādēļ apstrīdētā lēmuma mērķis esot pārbaudīt prakses, kuras piedēvētas neatkarīgai prasītājas meitas sabiedrībai, kas aktīvi darbojas tirgū, kurā prasītāja neesot pārstāvēta. Pastāvot šādiem apstākļiem, Komisijai, lai izpildītu savu pienākumu norādīt pamatojumu, esot bijis jānorāda iemesli, kuru dēļ personīgi pie prasītājas tika veikta pārbaude, lai pārbaudītu apstrīdētā lēmuma 1. punktā norādītos pieņēmumus.

37 Apstrīdētais lēmums prasītājam neesot ļāvis saprast, vai tai sevi personīgi jāuzskata par tādu, ko Komisija uzskata kā iesaistītu apstrīdētajā lēmumā minēto darbību iespējamā īstenošanā un vai tā arī tiek turēta aizdomās kā tāda, kas personīgi pārkāpusi EKL 82. pantu, ar ko tiekot pārkāpta Tiesas 2002. gada 22. oktobra spriedumā lietā *C-94/00 Roquette Frères (Recueil, I-9011. lpp.)* noteiktā prasība, saskaņā ar kuru Komisijai esot jāsniedz paskaidrojumi attiecībā uz to, kādā veidā uzņēmums, kam paredzēti piespiedu pasākumi, tiek uzskatīts par iesaistītu pārkāpumā.

38 Fakts, ka 2004. gadā prasītāja bija ieguvusi visu *Wanadoo* kapitālu, nepamatojot apstrīdētajā lēmumā atklāto Komisijas pieeju. Prasītāja norāda, ka šajā lēmumā

norādītās cenas ir 2004. gada janvārī īstenoto piedāvājumu cenas — laikā, kad tai piederēja tikai aptuveni 70 % no *Wanadoo* kapitāla, jo visa šīs sabiedrības kapitāla iegūšana notika tikai pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas. Turklāt pieņēmums, saskaņā ar ko meitas uzņēmums atrodoties mātes uzņēmuma noteicošā ietekmē, esot atspēkojams gadījumā, ja šis meitas uzņēmums neatkarīgi nosaka savu politiku. Izskatāmajā lietā *Wanadoo* neatkarība esot konstatēta 2003. gada 16. jūlija lēmumā. Komisija neesot varējusi nonākt pie šāda konstatējuma tikai netieša iemesla dēļ, sakarā ar prasītājas daļas pieaugumu *Wanadoo* kapitālā pēc tam, kad noteiktas apstrīdētajā lēmumā norādītās cenas.

- 39 Turklāt Komisijas nostāja esot pretrunīga. Faktiski Komisijas attieksme līdz pat apstrīdētā lēmuma pieņemšanai un šī lēmuma 1. punkts apstiprinot, ka *Wanadoo* piedāvājumi un cenas tika uzskatītas par šī uzņēmuma politiku un nevis grupas politiku.
- 40 Komisija atbild, pirmkārt, norādot uz prasībām, ko pārbaudes lēmumu pamatojuma jomā tai izvirza judikatūra. Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punkts, definējot būtiskos elementus, kam jābūt ietvertiem lēmuma, ar ko noteikta pārbaude, pamatojumā, paredzot, ka tajā norādīts pārbaudes priekšmets un mērķis. Turklāt judikatūrā attiecībā uz 14. panta 3. punktu Padomes 1962. gada 6. februāra Regulā Nr. 17, Pirmajā Regulā par [EKL 81.] un [EKL 82.] panta piemērošanu (OV 13, 204. lpp.), kura formulējums būtībā ir atkārtots Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktā, esot precizēts, ka Komisijai nav ne jāpaziņo pārbaudes lēmuma adresātam visa informācija, kas ir tās rīcībā attiecībā uz iespējamiem pārkāpumiem, ne arī jāveic precīza šo pārkāpumu juridiska kvalifikācija, bet tai ir skaidri jānorāda pieņēmumi, kurus tā paredz pārbaudīt. Apstrīdētajā lēmumā šīs prasības esot ievērotas.

- 41 Attiecībā uz prasītājas izvirzīto pirmo iebildumu Komisija, pirmkārt, norāda, ka prasītāja ir *Wanadoo* grupas, kurā tai pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas esot piederējis 95,94 % kapitāla, mātes sabiedrība. Fakts, ka prasītāja ir no *Wanadoo* atsevišķa juridiska persona, nenozīmē, ka tā ir atsevišķs uzņēmums Kopienas konkurences tiesību izpratnē. Tādēļ, ka uzņēmumam pilnībā pieder otra uzņēmuma kapitāls, eksistē pieņēmums, ka pirmais uzņēmums īsteno kontroli pār otru uzņēmumu un, attiecīgi, pieņēmums par tā līdzdalību gadījumā, ja otrais uzņēmums izdara pārkāpumu. Komisijai savā lēmumā neesot bijis jāpaskaidro šie elementi, jo pienākums sniegt pamatojumu neprasot, lai tiktu konkretizēti visi atbilstošie faktiskie un tiesību apstākļi. Turklāt prasītājas atsauces uz 2003. gada 16. jūlija lēmumu neesot atbilstošas, jo prasītāja kopš šī datuma esot palielinājusi savu daļu *Wanadoo* kapitālā.
- 42 Tāpat, lai gan prasītājas līdzdalības *Wanadoo* kapitālā pieaugums 2004. gada janvārī vēl nebija veikts — jauno piedāvājumu īstenošanas laikā —, tirgos tika gaidīta *Wanadoo* atgriešanās *France Télécom* grupā. Komisija esot varējusi pamatoti pieņemt, ka laikā, kad tika īstenoti jaunie piedāvājumi, *Wanadoo* integrācijas process bija jau vismaz sagatavošanas stadijā un ka šajā stadijā prasītājai bija interese visuzmanīgāk kontrolēt sava meitas uzņēmuma lēmumus tarifu noteikšanas jomā. Turklāt esot iespējams, ka pēc lēmuma, ar ko meitas sabiedrības cenu politika atzīta par prettiesisku, tās mātes sabiedrība ciešāk piedalītos tās cenu noteikšanā.
- 43 Otrkārt, lai veiktu pārbaudi, Komisijai nebija jābūt pārliecībai par pārbaudāmā uzņēmuma tiešu līdzdalību pārkāpumā, par kuru ir aizdomas, vai jāspēj norādīt katra pārbaudāmā uzņēmuma precīzu lomu tajā. Tā kā prasītāja ir *Wanadoo* mātes sabiedrība un pārkāpumi, par kuriem to tur aizdomās, ir precīzi izskaidroti, esot acīmredzams, kādu iemeslu dēļ prasītāja ir izraudzīta. Turklāt esot loģiski domāt, ka atsevišķi meklējamie elementi esot varējuši atrasties arī prasītājas telpās.

- 44 Faktam, ka attiecībā uz 2003. gada 16. jūlija lēmumā konstatētajiem pārkāpumiem nekas neesot norādījis, ka *Wanadoo* esot rīkojusies pēc savas mātes sabiedrības norādījumiem, neesot nozīmes, jo šim konstatējumam nevar būt nozīme nākotnē iespējamās situācijās.
- 45 Treškārt, apstrīdētais lēmums skaidri norādot, kādā veidā prasītāju uzskata par iesaistītu pārkāpumā, par kuru ir aizdomas. Aprakstītās tarifu prakses, ja tās konstatētas, būtu līdzvērtīgas netaisnīgu cenu uzspiešanai EKL 82. panta izpratnē, ko gadījumā, ja tas attiecas uz tādu uzņēmumu grupu kā izskatāmajā lietā, varētu kvalificēt vai nu kā “plēsonīgas” cenas, vai arī kā tarifu “šķēres”. Iespējamo pārkāpumu precīza juridiska kvalifikācija vai perioda, kurā šie pārkāpumi esot izdarīti, norādīšana, netiekot prasīta. Turklāt izskatāmajā lietā neesot nozīmes jautājumam par meitas sabiedrības izdarītā pārkāpuma attiecināšanu uz tās mātes sabiedrību.
- 46 Visbeidzot un katrā ziņā, Komisija varētu noteikt pārbaudes tādēļ, ka tā var leģitīmi pieļaut, ka tās pārbaudei vajadzīgie elementi atrodas uzņēmuma telpās, pat ja arī izrādās, ka attiecīgais uzņēmums nav tieši iejaukts pārkāpumā, par kuru ir aizdomas.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

- 47 Vispirms ir jāatgādina principi, kas regulē pienākumu norādīt pamatojumu un kas ir saistoši Komisijai gadījumā, kad tā pieņem lēmumu, ar ko nosaka pārbaudi saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu.

- 48 Pienākuma pamatot individuālu lēmumu, kas izriet no EKL 253. panta vispārējās jēgas, mērķis ir ļaut Kopienu tiesai īstenot savu kontroli pār lēmuma likumību un sniegt ieinteresētajai personai pietiekamu norādi, lai saprastu, vai lēmums ir pamatots vai tajā iespējams pieļauta kļūda, kas ļauj apstrīdēt tā likumību, precizējot, ka šī pienākuma apjoms ir atkarīgs no attiecīgā akta rakstura un konteksta, kādā tas tika pieņemts (Tiesas 1984. gada 25. oktobra spriedums lietā 185/83 *Instituut Electronenmicroscopie, Recueil*, 3623. lpp., 38. punkts, un Pirmās instances tiesas 2005. gada 15. jūnija spriedums lietā T-349/03 *Corsica Ferries France/Komisija, Krājums, II-2197. lpp., 62. un 63. punkts*).
- 49 Attiecībā uz Komisijas lēmumiem, ar ko noteikta pārbaude, Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktā ir definēti būtiskie elementi, kam jābūt ietvertiem šādā lēmumā, nosakot Komisijai pienākumu to pamatot — norādot pārbaudes priekšmetu un mērķi, datumu, kurā tā sāksies, norādot uz minētās regulas 23. un 24. pantā paredzētajiem sodiem un uz tiesībām pārskatīt šādu lēmumu Kopienu tiesā.
- 50 Lēmumu, ar ko noteikta pārbaude, pamatojuma norādīšanas mērķis ir arī norādīt attiecīgo uzņēmumu iekšienē paredzētās pārbaudes pamatoto raksturu, kā arī dot šiem uzņēmumiem iespēju saprast sava sadarbības pienākuma apjomu, pilnībā nodrošinot tiem tiesības uz aizstāvību (attiecībā uz Regulu Nr. 17 skat. Tiesas 1989. gada 21. septembra spriedumu apvienotajās lietās 46/87 un 227/88 *Hoechst/Komisija, Recueil*, 2859. lpp., 29. punkts, un iepriekš 37. punktā minēto spriedumu lietā *Roquette Frères*, 47. punkts).
- 51 Komisijai noteiktā prasība norādīt pārbaudes priekšmetu un mērķi būtībā veido fundamentālu garantiju attiecīgo uzņēmumu tiesībām uz aizstāvību, un, attiecīgi, pienākumu norādīt pārbaudes lēmumu pamatojumu nevar ierobežot, ņemot vērā apsvērumus par pārbaudes efektivitāti. Šajā sakarā, ja ir tiesa, ka Komisijai nav pienākuma ne paziņot lēmuma adresātam visu tās ricībā esošo informāciju par iespējamo pārkāpumu, ne precīzi definēt attiecīgo tirgu, ne veikt šo pārkāpumu precīzu juridisko kvalifikāciju, ne norādīt periodu, kurā šie pārkāpumi esot izdarīti,

tai savukārt ir iespējami precīzi jānorāda pieņēmumi, kurus tā paredz pārbaudīt, proti, tas, kas tiek meklēts, un elementi, par kuriem jāveic pārbaude (attiecībā uz Regulu Nr. 17 skat. Tiesas 1989. gada 17. oktobra spriedumu lietā 85/87 *Dow Benelux*/Komisija, *Recueil*, 3137. lpp., 10. punkts; iepriekš 50. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Hoechst*/Komisija, 41. punkts, un iepriekš 37. punktā minēto spriedumu lietā *Roquette Frères*, 48. punkts).

52 Šajā nolūkā Komisijai ir arī pienākums lēmumā, ar ko noteikta pārbaude, atklāt pārkāpuma, par kuru ir aizdomas, būtisko pazīmju aprakstu, norādot iespējamo konkrēto tirgu un konkurences ierobežojumu, par kuriem ir aizdomas, raksturu, paskaidrojumus attiecībā uz veidu, kādā uzņēmums, uz ko attiecas pārbaude, tiek uzskatīts par iesaistītu pārkāpumā, to, kas tiek izmeklēts, un elementus, par kuriem jāveic pārbaude, kā arī Kopienas izmeklētājiem piešķirtās pilnvaras (attiecībā uz Regulu Nr. 17 skat. Tiesas 1980. gada 26. jūnija spriedumu lietā 136/79 *National Panasonic*/Komisija, *Recueil*, 2033. lpp., 26. punkts, un iepriekš 37. punktā minēto spriedumu lietā *Roquette Frères*, 81., 83. un 99. punkts).

53 Lai konstatētu pārbaudes pamatotību, Komisijai ir pienākums lēmumā, ar ko noteikta pārbaude, detalizētā veidā norādīt, ka tās rīcībā ir pierādījumi un nopietnas materiālas norādes, kas rada aizdomas par pārkāpumu, kurā tiek turēts aizdomās uzņēmums, uz ko attiecas pārbaude (attiecībā uz Regulu Nr. 17 skat. 37. punktā minēto spriedumu lietā *Roquette Frères*, 55., 61. un 99. punkts).

54 Ja šajā lietā apstrīdētais lēmums ir izteikts vispārējos formulējumos, tas tomēr ietver Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktā un judikatūrā paredzētos būtiskos elementus.

55 Tāpat no apstrīdētā lēmuma būtiskajiem elementiem, kas aprakstīti iepriekš 22.–24. punktā, izriet, ka tajā ir norādīti pārbaudes priekšmets un mērķis, sniedzot pārkāpuma, par kuru ir aizdomas, būtisko pazīmju aprakstu, norādot iespējamo konkrēto tirgu — ātrdarbīga interneta piekļuve vietējiem klientiem Francijā —, un konkurences ierobežojumu, par kuriem ir aizdomas, raksturu — tarifu prakses, kas esot pretrunā EKL 82. pantam, norādot prasītājas 5. opcijas tarifu nozīmi šo pārkāpumu esamības konstatēšanā —, paskaidrojumi par to, kādā veidā *Wanadoo* tiek uzskatīts par iesaistītu pārkāpumā, un lomu, kas esot varējusi būt prasītājai — tā esot varējusi būt informēta vai tai varētu būt atsevišķi fakti, kas ļaujot konstatēt aizdomīgo pārkāpumu —, to, kas tiek meklēts, un elementi, par kuriem jāveic pārbaude — ar šīm praksēm saistītās ziņas, it īpaši elementi, kas ļauj konstatēt *Wanadoo* izmaksu segšanas pakāpi un, būdami izmantoti konkurentu ierobežošanas un izstumšanas stratēģijā, kas varētu būt darīta zināma tikai dažiem prasītājas vai *Wanadoo* personāla locekļiem, ir meklējami gan prasītājas, gan *Wanadoo* telpās, grāmatvedības dokumentos un citos ar uzņēmējdarbību saistītajos dokumentos un iespējams mutvārdu veidā —, Kopienas izmeklētājiem piešķirtās pilnvaras, datums, kurā sākas pārbaude — 2004. gada 2. jūnijs —, Regulas Nr. 1/2003 23. un 24. pantā paredzētie sodi un tiesības pārskatīt šādu lēmumu Pirmās instances tiesā. Turklāt Francijā šajā laikā bija plaši zināms, ka prasītāja ir *Wanadoo* mātes sabiedrība.

56 Attiecībā uz pārbaudes likumību apstrīdētajā lēmumā detalizētā veidā ir norādīts, ka Komisijas rīcībā esošajos lietas materiālos bija pierādījumi un nopietnas norādes, kas tai ļauj *Wanadoo*, prasītājas meitas uzņēmumu, turēt aizdomās par konkurences noteikumu pārkāpumu, un ka Komisijai varēja būt aizdomas, ka atsevišķi elementi, tostarp tie, kurus izmantoja konkurentu ierobežošanas un izstumšanas stratēģijā, varētu būt darīti zināmi konkrētiem prasītājas personāla locekļiem.

57 Tādēļ apstrīdētais lēmums šķiet pietiekami pamatots no Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punkta un judikatūras prasību viedokļa. Turklāt, ņemot vērā kontekstu, kādā tas tika pieņemts, elementi, kurus prasītāja minējusi šī iebilduma ietvaros, nevar atspēkot šo secinājumu.

- 58 Pirmkārt, ir skaidrs, ka apstrīdētais lēmums konkrēti paredz veikt pārbaudi par diviem tajā norādītajiem *Wanadoo* piedāvājumiem. Tādējādi, kā arī tas izriet no 55. punkta iepriekš, iemesls prasītājas norādīšanai par apstrīdētā lēmuma adresātu un iemesls tās personiskai iesaistīšanai noteiktajā pārbaudē arī bija izklāstīts, proti, būtībā tas ir fakts, ka Komisijai bija aizdomas par to, ka konkrēti pierādījumi varēja atrasties tās telpās vai ka tā varēja būt informēta par sava meitas uzņēmuma stratēģiju. Ņemot vērā kontekstu, kādā tika pieņemts apstrīdētais lēmums, ko pati prasītāja atzina kā atbilstošu apstākli, lai novērtētu Komisijai noteiktā pienākuma norādīt pamatojumu apjomu, šis paskaidrojums bija pietiekams, lai izpildītu pienākumu norādīt pamatojumu attiecībā uz norādi par konkrētās pārbaudes priekšmetu un mērķi.
- 59 No vienas puses, ir skaidrs, ka prasītāja faktu iestāšanās laikā bija *Wanadoo* mātes sabiedrība un ka tā nevarēja nezināt, ka tās meitas sabiedrība ar 2003. gada 16. jūlija lēmumu bija apsūdzēta par EKL 82. panta pārkāpumu. Tādēļ Komisijai bija tiesības pieļaut, ka prasītājas telpās varētu tikt slēpti konkrēti pierādījumi.
- 60 No otras puses, 2003. gada 16. jūlija lēmums parāda, ka jau šajā lietā prasītājai bijuši izteikti lūgumi sniegt informāciju. Turklāt šis lēmums, it īpaši lai veiktu pārbaudi par *Wanadoo* pirkuma stratēģiju attiecībā uz ātrdarbīgas interneta piekļuves pakalpojumu tirgu, balstīts uz tāda konteksta elementiem, kas liecina par konkurentu ierobežošanas un izstumšanas stratēģiju, kā arī *Wanadoo* dominējošo stāvokli, un dažus no kuriem, kas attiecas uz prasītāju un citiem, *Wanadoo* prasītājai bija sniegusi. Turklāt Komisija tajā atklāj elementus, kas ilustrē *France Télécom* grupas kopējo politiku, kura vērsta uz konkurenci konkrētajā tirgū un pamatoti norāda, ka meitas sabiedrības īstenotā stratēģija nav pilnībā atdalāma no mātes sabiedrības mērķiem.
- 61 Tāpat, it īpaši ņemot vērā lomu, kas jau bijusi atsevišķiem prasītājas dokumentiem un prasītājas īstenotajai grupas stratēģijai, lai konstatētu tās meitas sabiedrības

pārkāpumu, lai gan minētās sabiedrības neatkarība savu mazumtirdzniecības cenu noteikšanā netika apspriesta, izskatāmajā lietā nav konstatēta apstrīdētā lēmuma pamatojuma neesamība attiecībā uz prasītājas norādīšanu par apstrīdētā lēmuma adresāti un attiecībā uz tās personisko iesaistīšanu veicamajā pārbaudē.

62 Šajā sakarā nav nozīmes precīzam prasītājas līdzdalības apjomam *Wanadoo* kapitālā, jo izskatāmajā lietā tas katrā ziņā ir pietiekams, lai konstatētu, ka attiecīgo faktu iestāšanās laikā prasītāja noteikti bija *Wanadoo* mātes sabiedrība. Pakārtoti Pirmās instances tiesa turklāt konstatē, ka no prasītājas atbildes uz Pirmās instances tiesas rakstveida jautājumu izriet, ka 2004. gada 28. aprīlī, tas ir, pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, prasītājai tieši vai netieši piederēja 95,25 % no tās meitas sabiedrības *Wanadoo* kapitāla.

63 Tāpat nav nozīmes eventuālajai iespējai piedēvēt prasītājai *Wanadoo* pret konkurenci vērsto rīcību, ja tāda tiktu konstatēta. Šāda iespēja var lietderīgi izrietēt no lietas būtības analīzes, taču tā neļauj aizliegt pārbaudi mātes sabiedrības telpās, jo šīs pārbaudes mērķis ir skaidri noteikt konkrētajā pārkāpumā iesaistīto uzņēmumu precīzo lomu. Judikatūra neparedz, lai lēmumā, ar ko noteikta pārbaude, tiktu veikta iespējamā pārkāpuma precīza juridiskā kvalifikācija (attiecībā uz Regulu Nr. 17 skat. iepriekš 51. punktā minēto spriedumu lietā *Dow Benelux*/Komisija, 10. punkts). Turklāt jau ir konstatēts, ka izskatāmajā lietā apstrīdētais lēmums no tiesību viedokļa bija pietiekami pamatots ar faktu, ka Komisijai varēja būt pamatotas aizdomas, ka atsevišķi pierādījumi varēja atrasties prasītājas telpās. Turklāt no apstrīdētā lēmuma neizriet, ka Komisija bija apšaubījusi *Wanadoo* rīcības neatkarību konkrētajā tirgū, uz ko attiecas pārbaude, kura esot tikusi atzīta 2003. gada 16. jūlija lēmumā.

64 Otrkārt, attiecībā uz argumentu, saskaņā ar kuru apgalvotā pamatojuma neesamība neesot ļāvusi prasītājam izvērtēt, vai tai sevi jāuzskata par personiski iesaistītu pārkāpumā, — ir pietiekami, ja norāda, kā tas arī konstatēts iepriekš, ka gan apstrīdētā lēmuma saturs, gan konteksts, kurā tas tika pieņemts, skaidri norāda, kādā veidā prasītāju uzskata par iesaistītu pārkāpumā.

65 No iepriekš minētā tāpat izriet, ka apstrīdētajā lēmumā nav pieļauta nekāda pretruna ar Komisijas agrāko nostāju, kurā esot pausts īpašs pamatojums. Attiecīgi šo iebildumu nevar atzīt.

Par otro iebildumu — apstrīdētā lēmuma pamatojuma neesamību attiecībā uz atsevišķiem konteksta elementiem

— Lietas dalībnieku argumenti

66 Prasītāja norāda, ka, ņemot vērā 2003. gada 16. jūlija lēmumu, procesu Konkurences padomē un Konkurences padomes lēmumu, Komisija nav pamatojusi savu lēmumu veikt attiecīgo pārbaudi.

67 Pirmkārt, pārbaudes vajadzība un samērīgums, tāpat kā norāde uz pierādījumu slēpšanas vai iznīcināšanas risku, esot jāpamato attiecībā uz 2003. gada 16. jūlija lēmumā ietvertajiem rīkojumiem.

- 68 Otrkārt, tādēļ, ka Komisija uzskatīja pārbaudi par vajadzīgu, neraugoties uz Konkurences padomē notiekošo procesu un šīs padomes atteikumu, kas pieņemts par AOL iesniegto pieteikumu par pagaidu noregulējuma pasākumiem, tai vēl jo vairāk bija jāizskaidro un jāpamato pie prasītājas noteiktā pārbaude.
- 69 Tas, ka Komisija neizpildīja savu pienākumu norādīt pamatojumu, turklāt esot pierādīts ar faktu, ka Komisija savā aizstāvības rakstā norādīto konteksta elementu starpā esot atsaukusies uz 2003. gada 16. jūlija lēmumu, uz faktu, ka apstrīdētais lēmums esot tā turpinājums, uz procesu Konkurences padomē un tās lēmumu izskatīt lietu pēc būtības.
- 70 Katrā ziņā paskaidrojumi, kas *a posteriori* sniegti aizstāvības rakstā, nevar atsvērt pamatojuma neesamību, kas pieļauts apstrīdētajā lēmumā. Ar pienākumu norādīt pamatojumu Komisijai esot uzlikts pienākums tajā precizēt, ka lēmumā norādītais pieņēmums par pārkāpumu izrietēja no tās informācijas apmaiņas ar Francijas konkurences iestādi tās veiktās pārbaudes ietvaros, pamatojoties uz AOL iesniegumu, un ka apstrīdētais lēmums bija balstīts uz tās sākotnējo lēmumu par šī iesnieguma izskatīšanu pēc būtības. Pienākumu neizpilde izskatāmajā lietā esot turklāt vēl būtiskāka, jo saskaņā ar Paziņojuma 34. punktu Komisijai esot bijis jāinformē prasītājs par savu lēmumu izskatīt lietu pēc būtības.
- 71 Attiecībā uz 2003. gada 16. jūlija lēmumu un tajā noteiktajiem kontroles pasākumiem Komisija iebilst, pirmkārt, ka apstrīdētajā lēmumā minēts, ka tā ir saņēmusi informāciju, kas norāda, ka konkrētie piedāvājumi iekļaujoties konkurentu ierobežošanas un izstumšanas stratēģijā. Šādas informācijas iegūšanu nevarētu veikt, vienkārši pieprasot ziņas par izmaksām un cenām. Turklāt no apstrīdētā lēmuma izrietot, ka Komisijai, pamatojoties uz informāciju, bija aizdomas par jaunu EKL 82. panta pārkāpumu, neraugoties uz kontroli, kas nodibināta ar 2003. gada 16. jūlija lēmumu, kas nozīmējot, ka pastāv nozīmīgi riski, ka kontroles ietvaros *Wanadoo* sniegtā informācija ir bijusi nepilnīga vai neprecīza.

72 Visbeidzot, tas, ka nav atsauces uz Konkurences padomes lēmumu un tajā uzsākto procesu, nevar radīt raksturīgu pamatojuma pārkāpumu, jo atsauces neesamība uz šiem elementiem nav varējusi kaitēt prasītājam. Komisijai lēmumā, ar ko noteikta pārbaude, arī nebija pienākuma norādīt avotus. Pakārtoti Komisija piebilst, ka Konkurences padome nevis noraidīja pieteikumu par pagaidu noregulējuma pasākumiem, ievērojot apsvērumus attiecībā uz iespējamā pārkāpuma būtību, bet gan tādu iemeslu dēļ, kas saistīti ar nosacījumiem par pagaidu noregulējuma pasākumu pieņemšanu. Katrā ziņā prasītāja neesot pierādījusi, kā fakts, ka Komisija nebija izdarījusi atsauci uz procesu Konkurences padomē, tai neesot ļāvis saprast noteiktās pārbaudes mērķi un priekšmetu.

73 Visbeidzot, nav nozīmes argumentam attiecībā uz norādi iebildumu rakstā uz informācijas elementiem, kas nebija detalizēti izklāstīti apstrīdētajā lēmumā. It īpaši fakts, ka nebija zināms, ka Komisija bija nolēmusi izskatīt lietu pēc būtības, neesot bijis vajadzīgs, lai saprastu pārbaudes priekšmetu vai mērķi, vai apjomu, kādā veicama izmeklēšana. Turklāt Paziņojuma 34. punkts neuzlika Komisijai pienākumu informēt attiecīgo uzņēmumu ar lēmumu.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

74 No analīzes, kas veikta iepriekš 47.–57. punktā, izriet, ka apstrīdētajā lēmumā ir izpildīts vispārējais pienākums norādīt pamatojumu, ko Komisijai uzliek Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punkts un judikatūra. Tādēļ ir jāizvērtē, vai izskatāmajā lietā Komisijai, lai izpildītu šo pienākumu, tomēr bija jāpamato apstrīdētais lēmums, ņemot vērā elementus, ko prasītāja norādījusi šī iebilduma ietvaros.

- 75 Šajā sakarā, pirmkārt, ir jānorāda, ka netiek apstrīdēts, ka dažādie konteksta elementi, uz kuriem atsaucas prasītāja, tai bija zināmi, kad tai tika paziņots apstrīdētais lēmums, un ka pārbaude bija notikusi. Tātad tas, ka tie nebija norādīti apstrīdētajā lēmumā, nevarēja kaitēt prasītājas tiesībām uz aizstāvību.
- 76 Otrkārt, attiecībā uz 2003. gada 16. jūlija lēmumā ietvertajiem rīkojumiem no apstrīdētā lēmuma izriet, ka, neraugoties uz tiem, Komisijas rīcībā bija informācija, kas tai deva pamatu aizdomām par EKL 82. panta pārkāpumu, ko izdara *Wanadoo*. Citiem vārdiem sakot, Komisijas lietas materiālos bija pierādījumi, kas norāda, ka *Wanadoo* neizpilda šos rīkojumus. Turklāt pārbaudē paredzēja arī iegūt pierādījumus, kas atklāj nodomu izvairīties no konkurentiem, attiecībā uz ko ir grūti iedomāties — pat pieļaujot, ka uz tiem attiecas konkrētie rīkojumi —, ka šo rīkojumu ietvaros vai nu prasītāja, vai nu *Wanadoo* šos pierādījumus nekavējoties darītu zināmus Komisijai. Tāpat 2003. gada 16. jūlija lēmumā ietvērto rīkojumu esamība neietekmēja iespēju veikt pārbaudi, kas noteikta ar apstrīdēto lēmumu. Attiecīgi Komisijai tas nebija īpaši jāpamato attiecībā uz šiem rīkojumiem.
- 77 Treškārt, runājot par atsauci uz pierādījumu slēpšanas vai iznīcināšanas risku, tā nav tāda, lai pierādītu Komisijas pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi. Netiek apstrīdēts, ka starp meklējamiem pierādījumiem, tostarp tiem, kas var atklāt konkurentu ierobežošanas vai izstumšanas stratēģiju, ir pierādījumi, kas izmeklēšanas gadījumā parasti tiek slēpti vai ir pakļauti iznīcināšanas riskam. Turklāt, kā tas tika konstatēts iepriekš, no Komisijas puses bija saprātīgi uzskatīt, ka šādus pierādījumus tai nekādā gadījumā nekavējoši nedarītu zināmus, pamatojoties uz 2003. gada 16. jūlija lēmumā ietvertajiem rīkojumiem.
- 78 Ceturtkārt, attiecībā uz procesu Konkurences padomē un tās atteikumu AOL iesniegtajam pieteikumam par pagaidu noregulējuma pasākumiem Kopienas tiesības

principā neprasa, lai Komisija pamatotu lēmumu veikt pārbaudi, ņemot vērā paralēlos valsts procesus, kuri attiecīgā gadījumā varētu eksistēt. Turklāt Konkurences padomes lēmums faktiski tika pieņemts, atbalstot Komisijas noteikto izmeklēšanas pasākumu. Konkurences padome šajā lēmumā, lai gan norādot, ka “*Wanadoo* tarifu prakses rezultātā ne sektors, ne to veidojošie uzņēmumi nav cietuši būtisku un tūlītēju kaitējumu”, tomēr uzskata, ka “nevar izslēgt, ka atsevišķas *Wanadoo* īstenotās tarifu prakses ietilpst [EKL] 82. panta [...] piemērošanas jomā tādēļ, ka tās esot skārušas ievērojamu valsts teritorijas daļu”. Tā arī pamato atteikumu veikt lūgtos pagaidu noregulējuma pasākumus ar to, ka nav būtiska un tūlītēja kaitējuma nozarei vai nozares uzņēmumiem un nav tūlītēja kaitējuma patērētājam, proti, ar steidzamības neesamību, un nevis ar to, ka tai iesniegtā sūdzība acīmredzami nav pamatota. Turklāt šajā lēmumā nav izskatīta nostāja, ko prasītāja esot vai neesot pieņēmusi attiecībā uz pārkāpumu, par kuru tiek turēta aizdomās tās meitas sabiedrība. Tātad lēmums neļauj izdarīt secinājumu, ka ar apstrīdēto lēmumu noteiktā pārbaude nebija atbilstoša un attiecīgi ka Komisijai nebija pienākuma norādīt īpašu apstrīdētā lēmuma pamatojumu, ņemot vērā Konkurences padomē notiekošo procesu vai Konkurences padomes lēmumu.

79 Piektkārt, nav nozīmes faktam, ka šie elementi tika norādīti aizstāvības rakstā, kuru Komisija iesniedza Pirmās instances tiesai. Aizstāvības raksta saturam it īpaši jāsniedz Pirmās instances tiesai skaidrība par tās pārbaudei nodotās lietas, kuras ietvaros ietilpst apstrīdētais lēmums, faktisko un juridisko kontekstu, kuru Pirmās instances tiesa nezina atšķirībā no tiesvedības dalībniekiem. Tas, ka lēmumā, kas ir prasības atcelt tiesību aktu priekšmets, nav konteksta elementu, kurus vēlāk Pirmās instances tiesai sniedz lietas dalībnieks, paskaidrojot apstākļus, kādos notika tiesvedība, kurā tas iesaistīts, pats par sevi nevar pierādīt pienākuma norādīt apstrīdētā lēmuma pamatojumu neizpildi.

80 Sestkārt, no apstrīdētā lēmuma izriet, ka Komisija pirms pārbaudes veikšanas apspriedās ar kompetento konkurences iestādi. Turklāt, kā tas jau tika konstatēts, lēmumā, ar ko noteikta pārbaude, Komisijai nebija jānorāda visi tās rīcībā esošie

elementi attiecībā uz iespējamo pārkāpumu. Visbeidzot, Paziņojuma 34. punktā tomēr norādīts, ka, “[..] ja lieta tiks nodota atpakaļ [konkurences iestāžu] tīklā, attiecīgie uzņēmumi [..] pēc iespējas tiks par to informēti”. Tomēr šī paša Paziņojuma 5. punktā skaidri norādīts, ka “katrs no tīkla dalībniekiem saglabā pilnīgu rīcības brīvību, lai lemtu, vai veikt šīs lietas izmeklēšanu vai ne”, un tā 4. un 31. punktā attiecīgi paskaidrots, ka “konsultācijas un informācijas apmaiņa tīkla iekšienē ir jautājums, ko izlemj iestādes, rīkojoties sabiedrības interesēs”, un ka “lietas nodošana nepiešķir pārkāpumā iesaistītajiem uzņēmumiem [..] individuālas tiesības iepazīties ar lietu, ko izmeklē minētā iestāde”. Tātad Komisija saglabāja tiesības veikt noteikto pārbaudi un, neatkarīgi no tā, kāds būtu Komisijas iebildumu raksta saturs, nav konstatēta pienākuma norādīt pamatojumu neizpilde, uz ko atsaucas prasītāja, ņemot vērā Paziņojuma 34. punktu.

81 No tā izriet, ka otro iebildumu nevar atzīt.

Par trešo iebildumu — neiespējamību prasītājam saprast šaubas, ko Komisija paudusi attiecībā uz 5. opcijas tarifiem

— Lietas dalībnieku argumenti

82 Prasītāja apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā ir pārkāpts pienākums norādīt pamatojumu un tiesības uz aizstāvību, kā vienu no tā pamatojumiem norādot 5. opciju un piedēvējot tai tarifu “šķēru” iedarbību, nenorādot lēmuma rezolutīvajā daļā 5. opciju vai šīs opcijas cenas samazināšanu. Tādēļ pārbaudi nevarētu uzskatīt kā tādu, kas tika noteikta, lai pārbaudītu pret prasītāju izvirzīto pieņēmumu par pārkāpumu, un Komisija neesot skaidri un likumīgi norādījusi aizdomas, kas vērstas pret tās 5. opcijas tarifiem.

- 83 It īpaši kas attiecas uz bažām attiecībā uz tarifu “šķērēm”, tās esot pretrunā gan apstrīdētā lēmuma 1. punkta noteikumiem, gan tās ceturtā apsvēruma noteikumiem. Komisijai esot bijušas aizdomas un tā ir pārbaudījusi tarifu piemērošanas praksi, prasītājas 5. opcijas tarifus, kas neesot uzskatīti par aizdomīgiem apstrīdētā lēmuma 1. punktā un kas esot bijuši izslēgti no pārbaudāmo jautājumu loka ar tā ceturto apsvērumu.
- 84 Turklāt, pastāvot būtiska atšķirība starp to, ka vērā tiek ņemti 5. opcijas tarifi kā analīzes elements, lai pārbaudītu attiecībā uz šo tarifu izmaksām to, ka *Wanadoo* mazumtirdzniecības cenu piedāvājumi nav “plēsonīgi”, no vienas puses, un, no otras puses, faktu, kas par aizdomīgiem uzskata pašus šos tarifus, kā tas esot apstrīdētajā lēmumā.
- 85 Turklāt, no 2003. gada 16. jūlija lēmuma izriet, ka nevarēja apstiprināt nekādas aizdomas par tarifu “šķērēm” attiecībā uz prasītāju tās 5. opcijas vairumtirdzniecības cenu dēļ, *Wanadoo* piemēroto mazumtirdzniecības cenu dēļ, jo šīs cenas bija noteikuši atšķirīgi un autonomi uzņēmumi, kuri darbojas dažādos tirgos. Nevarēja vienlaikus pastāvēt aizdomas par 5. opcijas tarifu likumību un tos izmantot par juridisko pamatu, lai *Wanadoo* turētu aizdomās par “plēsonīgām” cenām. Turklāt 5. opciju nevarēja pakļaut mazumtirdzniecības cenām, kuras piemēroja interneta piekļuves nodrošinātāji, tostarp *Wanadoo* cenām. Tādējādi lēmums neesot ietvēris nekādus paskaidrojumus par šo būtisko jautājumu, tādējādi parādot pienākuma sniegt pamatojumu pārkāpumu.
- 86 Visbeidzot, Komisija esot likusi domāt, ka 5. opcijas tarifi bija pārāk augsti, taču vienlaikus izteikusi šaubas par to pazemināšanu 2004. gada janvārī.

- 87 Turklāt šaubas, kuras apstrīdētajā lēmumā izteikusi Komisija attiecībā uz 5. opcijas pamata tarifiem, neesot bijušas pienācīgi pamatotas. Komisijai pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas būtu bijis jāzina, ka prasītājam nebija brīvības grozīt tarifus un ka šo tarifu pazemināšanu bija apstiprinājušas Francijas kompetentās iestādes.
- 88 Apstrīdētajā lēmumā izteiktās šaubas par 5. opcijas tarifiem tādēļ būtu bijis īpaši jāizskaidro un jāpamato. Prasītāja īpaši atzīmē, ka trīs Francijas iestādes, ar kurām notika konsultācijas, apstiprinot jaunus tarifus, faktiski esot izslēgušas tarifu “šķēru” iespaidu attiecībā uz šiem tarifiem. Par 5. opcijas tarifiem kā tādiem, kas rada tarifu “šķēru” iespaidu, esot sūdzējusies arī AOL, taču Konkurences padome nav uzskatījusi šo iebildumu par *prima facie* pierādītu.
- 89 Komisija vispirms atbild, ka apstrīdētais lēmums neskar izolēti 5. opcijas tarifus, bet gan attiecas uz jaunajiem tarifiem attiecībā uz interneta piekļuvi ar ADSL, kas paredzēta plašai sabiedrībai Francijā, un tādējādi Wanadoo un/vai France Télécom noteiktos mazumtirdzniecības tarifus. Ja šo cenu saistība ar 5. opcijas tarifiem ir neatņemama analīzes sastāvdaļa, “plēsonīgumu” vai “šķēru” iespaidu nevar izslēgt tikai tāpēc, ka 5. opcijas tarifus apstiprinājusi valsts iestāde. Tādēļ prasītājas argumenti ir jānoraida. It īpaši fakts, ka TKR bija apstiprinājis 5. opcijas tarifu pazemināšanu, neizslēdz, ka France Télécom, kā uzņēmumu grupa varētu pārkāpt EKL 82. pantu ar tarifu “šķēru” iespaidu, ievērojot, ka mazumtirdzniecības cena netiek regulēta.
- 90 Prasītāja jaucot pret konkurenci vērsta darbības, uz kurām vērsta Komisijas aizdomas, kas tieši minētas apstrīdētā lēmuma 1. punktā un kas nosaka apstrīdētā lēmuma piemērošanas jomu, ar tarifiem un citiem faktiskajiem apstākļiem, kurus Komisija bija iecerējusi pārbaudīt pārbaudē. Netaisnīgo cenu juridiskās kategorijas ietvaros apstrīdētais lēmums norāda, ka Komisija bija iecerējusi pārbaudīt, pirmkārt, iespējamu “plēsonīguma” pastāvēšanu un, otrkārt, tarifu “šķēru” pastāvēšanu, kuru pārbaudīšanai vairumtirdzniecības tarifi ir neatņemams vērtējuma elements.

Komisijas aizdomas tādējādi nevis attiecās uz 5. opcijas tarifiem kā tādiem, bet gan uz ekonomiskā intervāla samazinājumu starp 5. opciju un mazumtirdzniecības tarifiem, pazeminoties mazumtirdzniecības tarifiem. Tādējādi nepastāvot pretruna starp apstrīdētā lēmuma apsvērumiem un tā 1. punktu.

- 91 Turklāt lēmuma par pārbaudes noteikšanu ietvaros nebija jāpierāda pārkāpuma pastāvēšana, bet gan vienīgi aizdomas par pārkāpumu. Prasītāja nepierādīja ne ka Komisijai nevarēja saprātīgi būt aizdomas par pārkāpuma pastāvēšanu, ne arī ka, lai apstrīdētais lēmums būtu bijis juridiski pienācīgi pamatots, būtu nepieciešama norāde uz 5. opcijas secīgu apstiprinājumu valsts līmenī.
- 92 Līdz ar to norāde uz 2003. gada 16. jūlija lēmumu nebija atbilstīga. Komisija varēja likumīgi uzskatīt, ka, prasītājam integrējot *Wanadoo* un tādā attiecīgo piedāvājumu spēkā esamības periodā, *Wanadoo* varētu zaudēt savu kapacitāti noteikt savus mazumtirdzniecības tarifus autonomā veidā attiecībā uz prasītāju.
- 93 Visbeidzot, tā kā ir izpildītas prasības par lēmuma pamatojumu, Komisijai nebija pienākuma izsmeļoši norādīt visus tai zināmos apstākļus, it īpaši to, ka valsts līmenī apstiprināti 5. opcijas tarifi. Turklāt prasītājam šie apstākļi esot bijuši zināmi un to neminēšana nav varējusi iespaidot tās tiesības uz aizstāvību.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

- 94 Prasītāja būtībā Komisijai pārmet, ka tā apstrīdētajā lēmumā par aizdomīgiem uzskatījusi 5. opcijas tarifus, tomēr skaidri neizsakot aizdomas, kas tai šajā sakarā

bija, un nepamatojot savu nostāju attiecībā uz 2003. gada 16. jūlija lēmumu un dažādiem valsts iestāžu lēmumiem.

95 Kā izriet no apstrīdētā lēmuma būtiskajiem noteikumiem, kas atkārtoti iepriekš 22. un 23. punktā, tas attiecībā uz 5. opciju norāda, ka samazinātais ekonomiskais intervāls starp *Wanadoo* mazumtirdzniecības tarifiem un prasītājas 5. opcijas tarifiem ir radījis tarifu “šķēres” iepretī *Wanadoo* konkurentiem, kuri savu piedāvājumu balsta uz 5. opciju, un tas tā ir, neraugoties uz 5. opcijas tarifu pazemināšanos, kas notika 2004. gada janvārī. Tā piebilst, ka šis samazinātais intervāls ierobežojot *Wanadoo* konkurentu ienākšanu tirgū un apdraudot konkurentus, kuri jau darbojas tirgū. Turklāt apstrīdētais lēmums norāda, ka *Wanadoo* īstenojot piedāvājumus, kas nesedz tā izmaksas. Tā secina, ka šis praktizētās cenas ir pielīdzināmas netaisnīgu pārdošanas cenu uzspiešanai.

96 Tāpēc ir jākonstatē, ka apstrīdētais lēmums acīmredzami ir pamatots un ka tas nenorāda uz aizdomām par EKL 82. panta pārkāpumu no prasītājas puses attiecībā uz tās 5. opcijas tarifiem. Turklāt prasītājas 5. opcijas tarifi ir pamatoti minēti apstrīdētā lēmuma pamatojumā, tomēr nav ietverti apstākļos, uz kuriem attiecas pārbaude saskaņā ar lēmuma 1. punktu. Faktiski, apstrīdētais lēmums ierobežots ar to, ka norāda uz tiem kā uz atskaites punktu, kas kalpo, lai noteiktu, pirmkārt, *Wanadoo* mazumtirdzniecības cenu iespējami “plēsonīgo” raksturu, un 5. opcijas tarifi ir jāņem vērā, lai aprēķinātu *Wanadoo* izmaksas, un, otrkārt, iespējamo tarifa “šķēru” pastāvēšanu, kā rezultātā *Wanadoo* mazumtirdzniecības cena bija pārāk zema. Tādējādi, kā jau ticis konstatēts, judikatūra turklāt pieļauj, ka pārbaudes stadijā, kura ir vienīgā, kas ir apskatāma šajā lietā, Komisijai nav jāveic pārkāpumu, par kuriem ir aizdomas, detalizēta juridiska kvalifikācija (skat. attiecībā uz Regulu Nr. 17 Tiesas 1989. gada 17. oktobra spriedumu apvienotajās lietās no 97/87 līdz 99/87 *Dow Chemical Ibérica u.c./Komisija, Recueil*, 3165. lpp., 45. punkts).

97 Nav nozīmes faktam, ka Komisija pēc tam, vēlākā procedūras stadijā, nevar konstatēt tarifu “šķēru” pastāvēšanu. Pirmkārt, šis jautājums attiecas uz jautājuma izskatīšanu pēc būtības, kas veicama, balstoties uz faktiem, kas apkopoti attiecīgās pārbaudes

laikā, un tādēļ nav tikuši analizēti, pārbaudot, kā Komisija ievērojusi savu pamatošanas pienākumu. Otrkārt, Komisijai jebkurā gadījumā, analizējot apkopotos faktus pēc būtības, nav saistošs tas, kā tā juridiski kvalificējusi noteiktus pārkāpumus lēmumā, ar kuru nosaka pārbaudi, tās vienīgais pienākums šajā sakarā ir, lai pārkāpumu, par kuriem ir aizdomas, pastāvēšanas iespēja šķistu pietiekama, ievērojot apstākļus, kas minēti rīkojumā, ar kuru noteikta pārbaude, lai attaisnotu pārbaudes izmantošanu. No iepriekš 55.–63. punktā veiktās analīzes izriet, ka tas tā ir šajā gadījumā.

98 Prasītājas argumenti, ka Komisija esot pārkāpusi savu pienākumu sniegt pamatojumu, liedzot tai saprast, kāpēc Komisija izteica šaubas par 5. opcijas tarifu likumību, tāpēc nav pamatoti, jo nekas apstrīdētajā lēmumā neļauj secināt, ka Komisija tajā ir izteikusi šādas šaubas. No tā tāpat izriet, ka Komisijas pienākumu sniegt pamatojumu neiespaido arī 5. opcijas tarifu apstiprināšana no Francijas iestāžu puses.

99 Ievērojot iepriekš iztīrāto, trešais iebildums ir jānoraida.

Par ceturto iebildumu — neiespējamību izmeklēšanas tiesnesim veikt kontroli, kas tam jāveic pirms pārbaudes atļaušanas

— Lietas dalībnieku izvirzītie argumenti

100 Prasītāja apgalvo, ka kompetentajai valsts tiesai ir jāīsteno kontrole pār apstrīdētā lēmuma samērīgumu attiecībā pret principu, kas paredz aizsardzību pret patvaļīgu vai nesamērīgu publiskās varas iejaukšanos juridiskas personas privātajā jomā, kas ir

Kopienas tiesību vispārējs princips. Saskaņā ar to valsts kompetentajai iestādei bija jāpārbauda, vai paredzētie piespiedu pasākumi nav patvaļīgi vai pārmērīgi, ievērojot pārbaudes priekšmetu un to, vai pastāv pietiekami nopietnas norādes, kas ļauj rasties aizdomām, ka attiecīgais uzņēmums ir izdarījis konkurences noteikumu pārkāpumu. Valsts tiesas rīcībā jābūt visiem faktiem, kas nepieciešami, lai tā varētu veikt šo kontroli. Tas tā neesot izskatāmajā lietā.

- 101 Pirmkārt, iesniegtie pierādījumi esot nepietiekami un nenorāda ne ļoti precīzas aizdomas, ne to, ka pastāvētu pret prasītāju vērstas objektīvas norādes. Otrkārt, apstrīdētais lēmums neminot ne 2003. gada 16. jūlija lēmuma 2. un 3. punktu, ne procedūru Konkurences padomē, ne faktu, ka 5. opcijas tarifu pazemināšana bija saņēmusi labvēlīgu atzinumu no TKR, kā to bija atzinusi un pēc tam apstiprinājusi Valsts padome. Tie būtu attiecināmi un būtiski fakti, lai ļautu izmeklēšanas tiesnesim veikt savu kontroli, kas, ja šie fakti tiesnesim būtu bijuši norādīti, būtu varējuši viņu vedināt noteikto pārbaudi uzskatīt par patvaļīgu un nesamērīgu vai jebkurā gadījumā prasīt Komisijai paskaidrojumus atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 20. panta 8. punktam.
- 102 Izskatāmajā lietā nav nozīmes faktam, ka izmeklēšanas tiesneša lēmums netika īstenots, jo Komisijas pienākums sniegt pamatojumu un pienākums lojāli sadarboties ar valsts tiesu ir objektīvs pienākums, kas Komisijai ir jāpilda lēmuma, ar kuru nosaka pārbaudi, pieņemšanas brīdī. *A posteriori* Komisija nevar atbrīvoties no šī pienākuma, sniegt pamatojumu un lojāli sadarboties ar valsts tiesu, pamatojot ar to, ka tās atļauja nav radusi praktisku piemērojumu. Turklāt, pret prasītāju vērstā atļauja esot bijis izšķirošais faktors tās uzvedībai saistībā ar pārbaudi.
- 103 Turklāt tas, ka prasītāja nav apstrīdējusi izmeklēšanas tiesneša rīkojuma likumību Francijas tiesu iestādēs, nevarot iespaidot tās argumentu apjomu izskatāmajā lietā. Pamatojuma neesamība, kas tiek pārņemta Komisijai, faktiski esot liegusi prasītājai iespēju vēlāk apstrīdēt izmeklēšanas tiesneša sniegto atļauju. Faktiski pēdējam

nevarētu pārnest, ka tas veicis nepareizu vērtējumu, balstoties uz informāciju, kas nebija tā rīcībā. Prasītāja turklāt apliecina, ka bija iesniegusi apelāciju par izmeklēšanas tiesneša rīkojumu, kuru tā pēc tam ir atsaukusi.

104 Komisija vispirms atbild, ka šis iebildums nav izmantojams. Ja izmeklēšanas tiesneša rīkojums bija iespaidojis prasītājas tiesības, tai tas būtu bijis jāapstrīd kompetentajā valsts tiesu iestādē. Nav nozīmes faktam, ka prasītāja bija iesniegusi apelācijas sūdzību par to. Turklāt, pat ja valsts tiesa bija uzskatījusi, ka tai nav pietiekamas informācijas, lai tā varētu īstenot savu kontroli, tas nevarētu iespaidot apstrīdētā lēmuma likumību, kuras kontrole piekrīt vienīgi Kopienas tiesām.

105 Fakts, ka valsts tiesas rīkojums varētu būt izšķirošais faktors prasītājas sadarbībā, vēl jo vairāk nebūtu pārliecinošs, jo Komisijas noteiktās pārbaudes ir piespiedu pasākums neatkarīgi no jebkāda valsts līmeņa rīkojuma un atteikums tām pakļauties ir pakļaujams nozīmīgiem naudas sodiem saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 23. panta 1. punkta b) apakšpunktu.

106 Komisija piebilst, ka šis rīkojums nav ticis īstenots un ka tā rezultātā prasītājas argumentācijai šajā sadaļā nav nozīmes, jo prasītāja bija piekritusi pakļauties lēmumam, ar kuru noteikta pārbaude, un pārbaude ir notikusi tikai un vienīgi Kopienas tiesību jomā.

107 Katrā ziņā valsts tiesas loma tādā lietā kā izskatāmā nav vis atļaut pārbaudi, kas noteikta saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. pantu, bet gan vienīgi atļaut valsts

iestādei īstenot piespiedu pasākumus gadījumā, ja attiecīgais uzņēmums atteiktos pakļauties pārbaudei.

108 Komisija pakārtoti apgalvo, ka apstrīdētais lēmums jebkurā gadījumā ir pietiekami pamatots, lai ļautu izmeklēšanas tiesnesim veikt savu kontroli pār samērīgumu.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

109 Ievadā ir jākonstatē, ka, lai gan prasība ir neveikli formulēta, no tās tomēr izriet, ka prasītāja nevis apšaubā izmeklēšanas tiesneša rīkojuma likumību un arī neuzskata, ka tā rīcībā nav bijuši fakti, kas nepieciešami, lai novērtētu apstrīdētā lēmuma likumību, bet gan būtībā Komisijai pārmet, ka tā nav apstrīdēto lēmumu pienācīgi pamatojusi, tā ka izmeklēšanas tiesnesis nav varējis veikt kontroli, kas tam jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 8. punktu.

110 Ir tiesa, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 8. punktu, valsts tiesai, kuras izskatīšanā ir pieteikums atbilstoši šīs pašas regulas 20. panta 7. punktam, ir jākontrolē, lai Komisijas lēmums, ar kuru noteikta pārbaude, būtu autentisks un lai piespiedu pasākumi, kas paredzēti, lai veiktu pārbaudi, nebūtu ne patvaļīgi, ne pārmērīgi, ievērojot šīs pārbaudes priekšmetu, un ka šajā nolūkā Komisijai ir pienākums tai iesniegt noteiktu informāciju, tāpat no Regulas Nr. 1/2003 20. panta 8. punkta un judikatūras izriet (skat. attiecībā uz Regulu Nr. 17 iepriekš 37. punktā minēto spriedumu lietā *Roquette Frères*), ka šie pierādījumi var būt pieejami citviet, nevis tikai lēmumā, ar kuru nosaka pārbaudi, vai arī Komisija tos var tai nodot citā veidā, nevis ar šo lēmumu.

- 111 Prasītājas izvirzītais ceturtais iebildums tādējādi nav izmantojams, ciktāl Komisijas pienākuma sniegt pamatojumu mērķis ir nevis nodrošināt, lai būtu informēta valsts tiesa, kuras atļauja tiek lūgta Regulas Nr. 1/2003 20. panta 7. punkta ietvaros, bet gan ļaut uzņēmumam, attiecībā uz kuru paredzēta pārbaude, saprast, kāds apjoms ir tā pienākumam sadarboties, vienlaikus saglabājot tā tiesības uz aizstāvību.
- 112 Ievērojot iepriekš iztīrīto, ir jākonstatē, ka apgalvotais Komisijas pienākuma sniegt pamatojumu pārkāpums nav pierādīts un ka attiecīgi pirmais pamats ir jānoraida kopumā.

Par otro pamatu — pienākuma lojāli sadarboties ar valsts iestādēm pārkāpumu

Lietas dalībnieku izvirzītie argumenti

- 113 Prasītāja apgalvo, ka Komisija ir divkārtēji pārkāpusi savu pienākumu lojāli sadarboties ar Francijas iestādēm un ka uz šo pārkāpumu pamata ir jāatceļ apstrīdētais lēmums.
- 114 Pirmkārt, tā esot pārkāpusi savu pienākumu lojāli sadarboties ar izmeklēšanas tiesnesi, kurš izskatīja lietu par atļauju veikt noteikto pārbaudi *France Télécom*, — pienākums, kura pamats ir EKL 10. pantā, kā to interpretējusi Tiesa, un kam būtu jāpārvalda un kas ir nepieciešams, īstenojot Regulu Nr. 1/2003. Tiesas izvirzītā prasība, saskaņā ar kuru Komisijai valsts tiesai jāsniedz norādes, kas tai ļautu veikt kontroli, kura tai jāveic, ir pamatpienākums ne vien attiecībā uz prasībām, kas izvirzītas pamatojumam, bet arī tāpat attiecībā uz prasību lojāli sadarboties ar kompetento tiesu. Fakts, ka Komisija nav izdarījusi norādi uz sava 2003. gada

16. jūlija lēmuma 2. un 3. punktu, procedūru, kas tobrīd notika Konkurences padomē un ar Valsts padomes 2004. gada 19. janvāra lēmumu, esot tās pienākuma lojāli sadarboties ar izmeklēšanas tiesnesi būtisks pārkāpums.

115 Otrkārt, Komisija esot pārkāpusi savu pienākumu lojāli sadarboties ar Konkurences padomi, kas paredzēts Regulas Nr. 1/2003 11. panta 1. punktā un organizēts šīs pašas regulas 11. panta 6. punktā, tās 13. panta 1. punktā, kā arī tās pašas regulas 18. apsvērumā, pieņemot apstrīdēto lēmumu, lai gan Konkurences padome bija izskatījusi lietu un pieņēmusi lēmumu, ar kuru tā noraidīja lūgtos drošības pasākumus. Šajā lietā Komisija neesot apspriedusies ar Konkurences padomi. Turklāt no iepriekš atgādinātajām Regulas Nr. 1/2003 normām izrietot, ka, ja lieta jau ir valsts konkurences iestādes izskatīšanā, Komisija procedūru drīkst uzsākt tikai pēc apspriešanās ar šo iestādi. Visbeidzot, tieši konkurences iestāde ir vispiemērotākā iestāde, lai izskatītu sūdzību, un, ievērojot Regulas Nr. 1/2003 8. apsvērumā uzskaitītos trīs kumulatīvos nosacījumus, Konkurences padome bija piemērotāka iestāde nekā Komisija, lai izvērtētu pieņēmumus par pārkāpumu.

116 Komisija ievadā iebilst, ka, ciktāl šis pamats attiecas uz to, ka tā šķietami nav lojāli sadarbojusies ar izmeklēšanas tiesnesi, tas faktiski citā formā pārņem argumentu par apgalvoto pamatojuma neesamību, uz kuru Komisija jau ir atbildējusi. Ciktāl šis pamats attiecas uz to, ka tā šķietami nav sadarbojusies ar Konkurences padomi, tas rāda sliktu Regulas Nr. 1/2003 izpratni. EK līguma un Regulas Nr. 1/2003 sistēmā piemērošanas pilnvaras ir paralēlas un Regula Nr. 1/2003 neietver nekādus lietu vai pilnvaru sadalījuma kritērijus. Valsts iestādēm ir pilnvaras piemērot EKL 81. un 82. pantu, ciktāl Komisija nav uzsākusi procedūru Regulas Nr. 1/2003 11. panta 6. punkta izpratnē, un tiek saglabātas Komisijas pilnvaras jebkurā brīdī rīkoties pret ikvienu EKL 81. un 82. panta pārkāpumu.

- 117 Līdz ar to noteikti apstākļi liecinot par labu tam, ka lietu izskata Komisija.
- 118 Visbeidzot, Komisijas lēmums izdarīt pārbaudi un izskatīt lietu pēc būtības esot bijis priekšmets ciešai sadarbībai ar Francijas iestādēm Regulas Nr. 1/2003 11. panta 1. punkta garā.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 119 Attiecībā uz, pirmkārt, pienākumu lojāli sadarboties ar valsts tiesu iestādēm Pirmās instances tiesa norāda, ka kārtība, kādā īstenojams lojālas sadarbības pienākums, kas izriet no EKL 10. panta un kas ir Komisijai saistošs tās attiecībās ar dalībvalstīm (skat. Tiesas 1983. gada 10. februāra spriedumu lietā 230/81 Luksemburga/Parlaments, *Recueil*, 255. lpp., 37. punkts, un Tiesas 1990. gada 13. jūlija rīkojumu lietā C-2/88 *IMM Zwartveld* u.c., *Recueil*, I-3365. lpp., 17. punkts), attiecībā uz attiecībām, kas rodas saistībā ar Komisijas veiktajām pārbaudēm, lai konstatētu EKL 81. un 82. panta pārkāpumus, ir precizēta Regulas Nr. 1/2003 20. pantā, kas nosaka kārtību, kādā Komisijai, valstu konkurences iestādēm un valsts tiesu iestādēm jāsadarbojas, ja Komisija ir nolēmusi veikt pārbaudi šīs regulas ietvaros.
- 120 Tāpat Regulas Nr. 1/2003 20. pants piešķir Komisijai pilnvaras veikt pārbaudes, kas veicamas vai nu uzrādot rakstveida pilnvarojumu atbilstoši šī panta 3. punktam, vai arī uz lēmuma, kas uzliek uzņēmumiem pienākumu pakļauties šai pārbaudei, pamata, atbilstoši šī paša panta 4. punktam. Ja Komisija veic pārbaudi saskaņā ar 20. panta 3. punktu, saskaņā ar šo punktu, tai laikus pirms pārbaudes jāpaziņo tās

dalībvalsts konkurences iestādei, kurā pārbaude jāveic. Ja Komisija veic pārbaudi saskaņā ar 4. punktu, tai ir pienākums apspriesties ar tās dalībvalsts konkurences iestādi, kuras teritorijā jāveic pārbaude, pirms pieņemt lēmumu, ar kuru nosaka pārbaudi.

121 Saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 6. punktu valsts iestāžu palīdzība ir nepieciešama, lai īstenotu pārbaudi, ja uzņēmums, uz kuru attiecas šī pārbaude, tai pretojas, un ja šī palīdzība prasa tiesu iestādes atļauju, šāda atļauja tiek lūgta saskaņā ar 7. punktu. Saskaņā ar 8. punktu valsts tiesu iestāde kontrolē, lai Komisijas lēmums, ar kuru nosaka pārbaudi, būtu autentisks un lai paredzētie piespiedu pasākumi, lai veiktu inspekciju, nav ne patvaļīgi, ne pārmērīgi, ņemot vērā šīs pārbaudes priekšmetu, savukārt Komisijas lēmuma likumības kontrole ir rezervēta Kopienu tiesām.

122 No tā izriet, ka Regulas Nr. 1/2003 20. pants skaidri nošķir, no vienas puses, lēmumus, kurus Komisija pieņēmusi uz šī panta 4. punkta pamata, un, no otras puses, lūgumu sniegt palīdzību, kas iesniegts valsts tiesu iestādei saskaņā ar šī paša panta 7. punktu.

123 Lai gan vienīgi Kopienu tiesu iestādes ir kompetentas kontrolēt tāda lēmuma tiesiskumu, kuru Komisija pieņēmusi saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu, kā tas īpaši izriet no šī panta 8. punkta *in fine*, savukārt vienīgi valsts tiesai, kurai lūdz atļauju izmantot piespiedu pasākumus saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 7. punktu un kurai eventuāli var palīdzēt Tiesa prejudiciālā nolēmuma procesa ietvaros, un atbilstoši iespējamajiem valsts tiesību aizsardzības līdzekļiem ir jāizlemj, vai Komisijas saistībā ar šo lūgumu sniegtā informācija tai ļauj

īstenot savu kontroli, kas tai rezervēta saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 8. punktu, un tādējādi tai ļauj lietderīgi lemt par tai iesniegto pieteikumu [šajā sakarā skat. attiecībā uz Regulu Nr. 17 iepriekš 37. punktā minēto spriedumu lietā *Roquette Frères*, 39., 67. un 68. punkts].

124 Valsts tiesai, kuras izskatīšanā ir lieta atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 20. panta 7. punktam, saskaņā ar šī panta 8. punktu un judikatūru (skat. attiecībā uz Regulu Nr. 17 iepriekš 37. punktā minēto spriedumu lietā *Roquette Frères*) ir iespēja pieprasīt Komisijai precizējumus, it īpaši par iemesliem, kas tai likuši rasties aizdomām par EKL 81. un 82. panta pārkāpumu, par aizdomas izraisījušā pārkāpuma smagumu un attiecīgā uzņēmuma iesaistīšanās raksturu. Pirmās instances tiesas kontrole, kuras rezultātā varētu tikt konstatēts, ka informācija, kas Komisijai būtu bijis jāsniedz šai valsts tiesai, ir nepietiekama, nozīmētu, ka Pirmās instances tiesa no jauna novērtētu, kā to jau ir darījusi minētā tiesa, šīs informācijas pietiekamību. Šāda kontrole nav pieļaujama, jo valsts tiesas veiktais vērtējums ir pakļauts tikai kontrolei, kas izriet no iekšējiem tiesību aizsardzības līdzekļiem, kuri pieejami sakarā ar šīs tiesas lēmumiem.

125 Tāpēc argumenti, kurus prasītāja izvirzījusi, pamatojot savu otro pamatu, ir jānoraida kopumā kā neizmantojami, ciktāl, apstrīdot apstrīdētā lēmuma saturu attiecībā uz Komisijas pienākumu lojāli sadarboties, tie nozīmē, ka Pirmās instances tiesa pārbauda izmeklēšanas tiesneša Regulas Nr. 1/2003 20. panta 8. punkta ietvaros izdarīto vērtējumu tam, vai informācijas, kuru Komisija sniegusi šim tiesnesim, lai iegūtu atļauju, kas lūgta saskaņā ar regulas 20. panta 7. punktu, pietiekošo raksturu. Faktiski Pirmās instances tiesa nav kompetenta kontrolēt to, kā valsts tiesa, kuras izskatīšanā ir lieta šīs normas ietvaros, veic pienākumu, ko tai paredz 20. panta 8. punkts.

- 126 Turklāt ir jāatgādina, ka tiesību akta likumība ir jāvērtē, pamatojoties uz tiem tiesību un faktiskajiem apstākļiem, kas pastāvējuši šī tiesību akta pieņemšanas brīdī (Tiesas 1979. gada 7. februāra spriedums apvienotajās lietās 15/76 un 16/76 Francija/Komisija, *Recueil*, 321. lpp., 7. punkts, un Pirmās instances tiesas 2004. gada 15. jūlija spriedums lietā T-384/02 *Valenzuela Marzo*/Komisija, Krāj.-CDL, I-A-235. un II-1035. lpp., 98. punkts). Līdz ar to tas, kā izmantots lēmums, ar kuru noteikta pārbaude, vai tajā ietvertu apstākļu vērtējums, kas būtu bijis jāveic valsts tiesu iestādei saistībā ar Komisijas lūgumu, kas iesniegts saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 7. punktu, neiespaido lēmuma, ar kuru noteikta pārbaude, likumību.
- 127 Tādējādi šī pamata ietvaros tas, vai prasītājas izvirzītie argumenti, ar kuriem atmasko to, ka Komisija pārkāpusi savu lojālas sadarbības pienākumu ar valsts tiesu iestādēm, ir pamatoti, ir jāvērtē tikai atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktā ietvertajiem kritērijiem saskaņā ar to interpretāciju judikatūrā. No pirmā pamata analīzes izriet, ka nav konstatēts nekāds Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punkta pārkāpums no Komisijas puses. Tāpēc prasītājas attīstītās argumentācijas pirmā sadaļa, pamatojot tās otro pamatu, ir jānoraida.
- 128 Turpinot, otrkārt, kas attiecas uz pienākumu lojāli sadarboties ar valsts konkurences iestādēm, kā tas izriet no dažādām normām, uz kurām atsaukusies prasītāja, pirmkārt, būtu jāatzīmē, ka, protams, Regulas Nr. 1/2003 11. panta 1. punkts nosaka vispārēju noteikumu, saskaņā ar kuru Komisijai un valsts iestādēm ir cieši jāsadarbojas, taču tas neliek Komisijai atturēties no pārbaudes veikšanas lietā, kuru paralēli izskata valsts konkurences iestāde.
- 129 Vēl jo vairāk — no šīs normas nevar secināt, ka, ja valsts konkurences iestāde ir uzsākusi izmeklēšanu par īpašiem faktiem, Komisijai nekavējoties ir liegts uzsākt lietas izskatīšanu vai par to sākotnēji interesēties. Gluži pretēji, no šajā normā noteiktās prasības sadarbīties izriet, ka šīs divas iestādes vismaz tādās sākotnējās

stadijās kā pārbaudes var darboties paralēli. Tādējādi no prasītājas norādītā Regulas Nr. 1/2003 11. panta 6. punkta izriet, ka sadarbības princips nozīmē, ka Komisija un valsts konkurences iestādes vismaz to izskatīšanā esošo lietu sākotnējās stadijās var darboties paralēli. Šī norma faktiski paredz, izvirzot vienīgi prasību apspriesties ar attiecīgo valsts iestādi, ka Komisija saglabā iespēju uzsākt procedūru, lai pieņemtu lēmumu, pat ja valsts iestāde jau izskata šo lietu. Komisijai vēl jo vairāk jābūt tiesībām veikt tādu pārbaudi, kādu tā noteikusi izskatāmajā lietā. Faktiski lēmums, ar kuru nosaka pārbaudi, ir tikai sagatavošanas akts lietas izskatīšanai pēc būtības, kas neietver formālu procedūras uzsākšanu Regulas Nr. 1/2003 11. panta 6. punkta izpratnē, šāds lēmums par pārbaudes noteikšanu pats par sevi neatklāj Komisijas gribu pieņemt lēmumu par lietas būtību (šajā sakarā skat. attiecībā uz Regulu Nr. 17 Tiesas 1973. gada 6. februāra spriedumu lietā 48/72 *Brasserie de Haecht, Recueil*, 77. lpp., 16. punkts). Regulas Nr. 1/2003 24. apsvēruma turklāt nosaka, ka Komisijai jāpiešķir pilnvaras veikt tādas pārbaudes, kādas vajadzīgas, lai tiktu atklāti EKL 82. panta pārkāpumi, un šīs regulas 20. panta 1. punkts tieši nosaka, ka, lai veiktu pienākumus, kas tai uzlikti ar šo regulu, Komisija var veikt visas vajadzīgās pārbaudes.

130 Otrkārt, no Regulas Nr. 1/2003 13. panta 1. punkta un šīs pašas regulas 18. apsvēruma, kas piesaka šo pantu, izriet — tas, ka konkurences iestāde nodarbojas ar lietu, citai attiecīgajai iestādei ietver iespēju apturēt lietas izskatīšanu vai noraidīt sūdzību. Tādējādi tas attiecas tikai uz pamatu, kas ļauj citai iestādei apturēt tās procedūru vai noraidīt tai iesniegtu sūdzību. No tā Komisijai neizriet pienākums atturēties no darbības tādēļ, ka cita iestāde jau nodarbojas ar šo pašu lietu. Vēl jo vairāk nevar uzskatīt, ka šie noteikumi iedibina kritēriju lietu vai pilnvaru piešķiršanai vai sadalīšanai starp Komisiju un vienu vai vairākām valsts iestādēm, kuras iespējami var būt saistītas ar attiecīgo lietu. Katrā ziņā šajā pantā paredzētās

vienkāršās iespējas neizmatošanu tādējādi nevar uzskatīt par Komisijas pienākuma lojāli sadarboties, kas tai noteikts attiecībās ar dalībvalstu konkurences iestādēm, pārkāpumu.

- 131 Treškārt, kas attiecas uz prasītājas apgalvojumu, ka nešķiet, ka Komisija būtu apspriedusies ar Konkurences padomi, Pirmās instances tiesa — gluži pretēji — konstatē, ka apstrīdētā lēmuma vīzās ir minēts, ka ir notikusi apspriešanās ar ieinteresētās dalībvalsts kompetento iestādi atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktam. Ņemot vērā likumīguma prezumpciju, kas attiecas uz Kopienu iestāžu tiesību aktiem (Tiesas 1994. gada 15. jūnija spriedums lietā C-137/92 P Komisija/*BASF* u.c., *Recueil*, I-2555. lpp., 48. punkts), kas nozīmē, ka tam, kurš atsaucas uz šāda tiesību akta prettiesiskumu, par to ir jāiesniedz pierādījumi, un ievērojot, ka prasītāja nav iesniegusi pierādījumus, kas pierādītu, ka faktiski nav notikusi apspriešanās ar Francijas konkurences iestādi, šo argumentu nevar atzīt.
- 132 Ceturtkārt, ir jākonstatē, ka Regulas Nr. 1/2003 8. apsvērums neļauj apgalvot, ka Konkurences padome bija piemērotāka par Komisiju, lai izvērtētu attiecīgos pieņēmumus. Šis apsvērums faktiski aprobežojas ar to, ka izklāsta principus, kuriem jāreglamentē līdzdarbīgu valsts tiesību aktu un Kopienas regulējuma, kas attiecas uz konkurences tiesībām, piemērošana, neapskatot jautājumu par tās konkurences iestādes identificēšanu, kura ir piemērotāka nekā cita, lai izvērtētu lietu. Tādēļ tas nav attiecināms uz izskatāmo lietu.
- 133 Ievērojot iepriekš minēto, Komisija, pieņemot apstrīdēto lēmumu, nav pārkāpusi nevienu no prasītājas norādītajām normām, no kurām izriet Komisijas pienākums lojāli sadarboties ar valsts konkurences iestādēm. No tā izriet, ka neviens no prasītājas izvirzītajiem argumentiem, pamatojot tās otro pamatu, nav apmierināms un ka tādēļ šis pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par trešo pamatu — samērīguma principa pārkāpumu

Lietas dalībnieku izvirzītie argumenti

- ¹³⁴ Prasītāja apgalvo, ka saskaņā ar judikatūru atbilstoši samērīguma principam Kopienu iestāžu tiesību akti nedrīkst pārsniegt to, kas ir piemērots vai vajadzīgs, lai sasniegtu izvirzīto mērķi, ievērojot, ka, pastāvot izvēlei starp vairākiem atbilstošiem pasākumiem, ir jāizmanto mazāk ierobežojošais pasākums.
- ¹³⁵ Vispārīgā veidā prasītāja apgalvo, ka saistībā ar pirmo pamatu aprakstītā pamatojuma neesamība padara samērīguma kontroli neiespējamu. Katrā ziņā attiecīgā pārbaude neesot bijusi adekvāts un saprātīgs pasākums, lai ļautu Komisijai pārbaudīt savus pieņēmumus, kādēļ apstrīdētais lēmums esot atceļams.
- ¹³⁶ Pirmkārt, tas esot bijis acīmredzami nesamērīgs, ievērojot lietas kontekstu. Vispirms no apstrīdētā lēmuma izrietot, ka Komisijas paustās šaubas attiecībā uz 2004. gada janvārī notikušo 5. opcijas tarifu pazemināšanu, neattaisnojot pārbaudi attiecībā uz prasītāju, lai iegūtu informāciju par šo tarifu pazemināšanu. Vēl Komisija esot no prasītājas ieguvusi daudz informācijas procedūrā, kuras rezultātā tika pieņemts 2003. gada 16. jūlija lēmums, bez nepieciešamības veikt pārbaudi prasītājas telpās. Šī lēmuma 3. pants tai tāpat esot ļāvis pārbaudīt *Wanadoo* cenas. Tādēļ pārbaude neesot bijis absolūti nepieciešams pasākums, lai iegūtu informāciju par varbūtēju netaisnīgu pārdošanas cenu praksi. Visbeidzot, procedūra Konkurences padomē un Konkurences padomes lēmums esot radījuši Komisijai pienākumu neveikt pārbaudi un, attiecīgā gadījumā, izmantot mazāk ierobežojošus pasākumus.

137 Otrkārt, pārbaude esot bijusi acīmredzami nesamērīga, ievērojot, ka nebija pierādījumu, kas apliecinātu faktisku risku, ka pierādījumi tiks iznīcināti vai slēpti. Turklāt prasītāja iepriekš esot ar Komisiju lojāli sadarbojusies. Komisijas atsavinātais dokuments, kas apliecinot aizdomu par pierādījumu slēpšanu pamatotību, neesot pārlicinošs. Turklāt informācija par cenām esot ietverta dokumentos, kuriem kotēta un kontrolēta sabiedrība nevarētu likt pazust, neradot būtiskas nelikumības no grāmatvedības un sabiedrības pārvaldes viedokļa.

138 Treškārt, pārbaudes procedūras izmantošana, pieprasot valsts varas palīdzību preventīvā kārtā, esot vēl nesamērīgāka tādēļ, ka Regulas Nr. 1/2003 20. panta 6. punkts paredzot dalībvalstu palīdzību Komisijas pilnvarotajām amatpersonām tikai tad, ja uzņēmums pretojas pārbaudēm. Lai gan šī panta 7. punkts atļauj palīdzību lūgt preventīvā kārtā, Tiesa esot precizējusi, ka to var lūgt tikai tiktāl, ciktāl pastāv iemesli bažām par pretestību pārbaudīšanai un ja Komisija var sniegt paskaidrojumus par šo jautājumu valsts tiesai, kuras izskatīšanā ir lieta. Tas tā neesot izskatāmajā lietā.

139 Komisija apgalvo, ka šis pamats nav pamatots. Pirmkārt, tā kā Konkurences padome esot apkopojusi provizorisko informāciju un daļu no tās uzskatījusi par samērā neticamu, Komisijai nevar pārņemt, ka tā uzskatīja, ka tā nevar būt pārlicināta, ka iegūs pareizu informāciju citā veidā, neizmantojot pārbaudi. Konkurences padomes lēmums neizklidināja bažas par pārkāpumu un nenorādīja, ka pārbaude būtu nesamērīgs pasākums. Turklāt Konkurences padomes rīcībā pretēji Komisijai nebija pierādījumu par iespējamu konkurentu izspiešanu vai “plēsonīgumu” un būtu maldīgi apgalvot, ka uzņēmums tos paziņotu brīvprātīgi.

- 140 Turklāt fakts, ka tikusi pieprasīta vai iegūta informācija, izmantojot informācijas pieprasījumu saskaņā ar Regulas Nr. 17 11. pantu atvērtās procedūras laikā 2001. gadā, nevar samazināt Komisijas izmeklēšanas pilnvaras saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. pantu 2004. gadā.
- 141 Visbeidzot, tā kā Komisijas aizdomas neattiecas uz prasītājas 5. opcijas tarifiem, tai nebija jāattaisno pārbaudes samērīgais raksturs šajā sakarā.
- 142 Otrkārt, Komisija uzsver, ka apstrīdētā lēmuma 12. apsvērums detalizēti izklāsta iemeslus, kādēļ Komisija uzskatīja, ka pastāv noderīgu pierādījumu iznīcināšanas risks.
- 143 Turklāt uzņēmums varētu sadarboties, ciktāl tas attiecas uz atbilžu sniegšanu uz informācijas pieprasījumiem, tam neizslēdzot uzņēmuma nodomu slēpt pierādījumus, kas būtu lietderīgi Komisijas izmeklēšanā. Radušies objektīvie riski atbilstoši Komisijas pieredzei tādos gadījumos kā izskatāmajā lietā esot ievērojami, kā to pierāda arī pārbaudes laikā atklātie pierādījumi. Nav nozīmes faktam, ka noteiktus grāmatvedības dokumentus varētu būt grūti iznīcināt, jo izskatāmajā lietā netiek meklēti vienīgi šāda veida dokumenti.

144 Tādējādi no apstākļiem un meklēto pierādījumu rakstura izriet, ka pārbaude bija izmeklēšanas pasākums, kas piedāvāja visvairāk iespēju iegūt pierādījumus, kas varētu pierādīt ieceri izspiest konkurentus.

145 Treškārt, apgalvotajai pieteikuma pamatojuma neesamībai, lai izmeklēšanas tiesnesim lūgtu iespēju īstenot piespiedu pasākumus, nav nozīmes, novērtējot apstrīdētā lēmuma likumību.

Pirmās instances tiesas vērtējums

146 Vispirms ir jānoraida prasītājas formulētais vispārīgais arguments, ka apstrīdētā lēmuma pamatojuma neesamība padara neiespējamu apstrīdētā lēmuma samērīguma kontroli. Faktiski iepriekš ir konstatēts, ka Komisija nav pārkāpusi savu pienākumu sniegt pamatojumu. Kas attiecas uz samērīguma principu, kas ir viens no Kopienas tiesību vispārīgajiem principiem, tas prasa, lai Kopienas iestāžu tiesību akti nepārsniegtu to, kas piemērots un vajadzīgs, lai sasniegtu izvirzīto mērķi, ievērojot, ka, pastāvot izvēlei starp vairākiem atbilstošiem pasākumiem, ir jāizvēlas mazāk ierobežojošais, un ka radītās neērtības nedrīkst būt pārmērīgas attiecībā uz izvirzītajiem mērķiem (Tiesas 1990. gada 13. novembra spriedums lietā C-331/88 *Fedesa u.c.*, *Recueil*, I-4023. lpp., 13. punkts, un 2005. gada 14. jūlija spriedums lietā C-180/00 *Nīderlande/Komisija*, Krājums, I-6603. lpp., 103. punkts).

147 Jomā, uz kuru attiecas izskatāmā lieta, samērīguma principa ievērošana prasa, lai paredzētā pārbaude nerada nesamērīgus un nepieņemamus apgrūtinājumus, salīdzinot ar mērķiem, kurus cenšas sasniegt ar attiecīgo pārbaudi (skat. attiecībā uz Regulu Nr. 17 iepriekš 37. punktā minēto spriedumu lietā *Roquette Frères*, 76. punkts). Tomēr Komisijai izdarāmā izvēle starp pārbaudi, kas veikta uz vienkārša pilnvarojuma pamata, un pārbaudi, kas noteikta ar lēmumu, nav atkarīga no tādiem apstākļiem, kā situācijas īpašā nopietnība, krasā steidzamība vai nepieciešamība īstenot pilnīgu diskrētumu, bet no nepieciešamības iegūt adekvātu informāciju, ievērojot gadījuma īpašās iezīmes. Attiecīgi, ja lēmums, ar kuru nosaka pārbaudi, paredz vienīgi ļaut Komisijai apvienot visus nepieciešamos elementus, lai novērtētu iespējamo Līguma pārkāpuma pastāvēšanu, ar šādu lēmumu nepārkāpj samērīguma principu (skat. attiecībā uz Regulu Nr. 17 iepriekš 52. punktā minēto spriedumu lietā *National Panasonic/Komisija*, 28.–30. punkts, un iepriekš 37. punktā minēto spriedumu lietā *Roquette Frères*, 77. punkts).

148 Principā tieši Komisijai ir jāizvērtē, vai informācija ir nepieciešama, lai varētu atklāt konkurences noteikumu pārkāpumu, un, pat ja tās ricībā jau ir norādes vai pat pierādījumi par pārkāpuma pastāvēšanu, Komisija var tiesiski uzskatīt par nepieciešamu noteikt papildu pārbaudes, kas tai ļautu labāk noteikt pārkāpumu vai tā ilgumu (skat. attiecībā uz Regulu Nr. 17 Tiesas 1989. gada 18. oktobra spriedumu lietā 374/87 *Orkem/Komisija*, *Recueil*, 3283. lpp., 15. punkts, un iepriekš 37. punktā minēto spriedumu lietā *Roquette Frères*, 78. punkts).

149 Turklāt Regulas Nr. 1/2003 18. un 20. pants, kas attiecīgi attiecas uz informācijas pieprasījumiem un Komisijas pārbaudes pilnvarām, veido divas procedūras, kas katra ir autonoma, un fakts, ka pārbaude saskaņā ar vienu no šiem pantiem jau ir notikusi, nekādi nesamazina Komisijas izmeklēšanas pilnvaras, kuras ir Komisijai saskaņā ar otru pantu (skat. attiecībā uz Regulas Nr. 17 11. un 14. pantu iepriekš 148. punktā minēto spriedumu lietā *Orkem/Komisija*, 14. punkts).

150 Izskatāmajā lietā, pirmkārt, apstrīdētais lēmums ir vērst uz informācijas par *Wanadoo* īstenoto cenu praksi savākšanu, lai novērtētu iespējamo EK līguma pārkāpuma esamību, un šī iemesla dēļ pakļauj prasītāju noteiktajai pārbaudei, it īpaši tādēļ, ka Komisijai bija aizdomas, ka noteikti pierādījumi, lai pierādīto šo praksi, varētu atrasties prasītājas telpās. Protams, apstrīdētajā lēmumā ir norādīts, ka Komisijai jau bija noteikta informācija. Tomēr tai saskaņā ar judikatūru bija tiesības censties savākt papildu informāciju, lai pierādītu, ka pārkāpums, par kuru ir aizdomas, pastāv. Turklāt izskatāmajā lietā meklētie pierādījumi ietvēra arī informāciju par konkurentu ierobežošanas vai izstumšanas stratēģiju, par ko varētu būt paziņots prasītājai, par attiecīgo pārkāpumu aizdomās turētā uzņēmuma mātes sabiedrībai un tādēļ ir grūti iedomāties, ka šī informācija attiecīgā gadījumā varētu nonākt Komisijas rīcībā citā veidā, izņemot pārbaudi. Otrkārt, ievērojot, ka nepieciešamā informācija ietvēra pierādījumus, kas varētu atklāt iespējamu nodomu izspiest konkurentus, un ļaut izlemt, vai prasītāja par to varētu būt informēta, pienācīgas lietas materiālu izpētes mērķiem bija atbilstoši ar līgumu noteikt pārbaudi, lai nodrošinātu šīs pārbaudes efektivitāti. Treškārt, ar apstrīdēto lēmumu noteiktā pārbaude bija aprobežota ar uzņēmuma telpām, lai gan Regula Nr. 1/2003 noteiktos apstākļos turpmāk ļauj pārbaudīt citas telpas, tostarp noteiktu attiecīgā uzņēmuma darbinieku mājas. Ievērojot šos apstākļus, nešķiet, ka Komisija šajā lietā ir rīkojusies nesamērīgi attiecībā pret sasniedzamo mērķi un tādējādi pārkāpusi samērīguma principu, jo ar lēmumu noteiktā pārbaude ir atbilstoša lietas apstākļiem.

151 Prasītājas izvirzītie argumenti šo secinājumu neiedragā.

152 Pirmkārt, noteiktā pārbaude nešķiet nesamērīga, ievērojot tās kontekstu. Pirmkārt, tā kā Komisija apstrīdētajā lēmumā nav izteikusi nekādas šaubas par 5. opcijas tarifu likumīgumu un apstrīdētais lēmums nav pieņemts, lai pārbaudītu to likumīgumu, apstrīdētais lēmums nevar būt nesamērīgs šajā sakarā.

153 Otrkārt, nav nozīmes faktam, ka Komisija procedūrā, kuras rezultātā pieņemts 2003. gada 16. jūlija lēmums, no prasītājas bija ieguvusi informāciju, izmantojot citus līdzekļus, nevis pārbaudi, jo, kā izriet no iepriekš izklāstītās analīzes, izvēle izmantot pārbaudi, nebija nesamērīga. Turklāt nevar uzskatīt, ka Komisijai ir saistošs pierādījumu iegūšanas paņēmiens, kuru tā varētu būt izmantojusi pret noteiktu uzņēmumu iepriekšējā procedūrā. Turklāt vismaz noteikti meklētie pierādījumi, tādi kā pierādījumi par konkurentu ierobežošanas un izspiešanas stratēģiju, kas potenciāli varētu atklāt nodomu izdarīt pārkāpumu un kas varētu atrasties prasītājas telpās, noteikti nebūtu brīvprātīgā kārtā paziņoti Komisijai.

154 Treškārt, 2003. gada 16. jūlija lēmumā ietvertie rīkojumi vairs neļāva iegūt visu informāciju, kuru pārbaudē centās iegūt Komisija.

- 155 Ceturtkārt, Konkurences padomes lēmums norāda, ka noteikti *Wanadoo* saistībā ar tai iesniegto sūdzību iesniegti pierādījumi par izmaksām nešķīta īpaši ticami un neveda pie secinājuma par lomu, kāda varētu būt bijusi prasītājam pārkāpumā, par kuru aizdomās turēta tika tās meitas sabiedrība.
- 156 Tādēļ no tā nevar secināt, ka lēmums izmantot pārbaudi bija nesamērīgs. Šajā sakarā Pirmās instances tiesa tāpat atgādina, ka jau lietā, kurā tika pieņemts 2003. gada 16. jūlija lēmums, prasītājas uzņēmumu grupas stratēģija bija izvērtēta un atzīta par kontekstuālu apstākli, kas ir nozīmīgs, lai konstatētu tās meitas sabiedrības *Wanadoo* izdarītu pārkāpumu un ka šī lēmuma analīzes ietvaros izdarīta norāde uz vairākiem prasītājas izdotiem vai tai iesniegtiem dokumentiem. Tādējādi tāpat ir jānoraida arī prasītājas arguments, ka procesam Konkurences padomē būtu bijis jāliedz Komisijai izmantot pārbaudi.
- 157 Otrkārt, nav pārliecinošs arguments par to, ka nepastāv pierādījumi, kas apliecinātu, ka pastāv faktiskais pierādījumu iznīcināšanas vai slēpšanas risks, it īpaši tādēļ, ka prasītāja pagātnē esot sadarbojusies ar Komisiju. No vienas puses, tas neattiecas uz vienīgo iemeslu, kas motivēja Komisijas lēmumu veikt pārbaudi, jo būtiskākais iemesls bija tādu pierādījumu meklēšana, kuri varētu atklāt konkurentu ierobežošanas un izstumšanas stratēģiju, kuri varētu būt kā prasītājas, tā arī tās meitas sabiedrības rīcībā un kuri, kā jau ticis uzsvērts, parasti tiek slēpti vai ir pakļauti iznīcināšanas riskam pārbaudes gadījumā. No otras puses, nav nozīmes faktam, ka prasītāja ir kotēta sabiedrība un ir pakļauta stingriem grāmatvedības un finanšu noteikumiem. Pat pieņemot, ka tika meklēti apstrīdētajā lēmumā minētie elementi attiecībā uz dažādu pakalpojumu cenām, tostarp prasītājas cenām, tomēr saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 1. punkta noteikumiem tika meklēti arī apstākļi, kas atklātu nodomu izspiest konkurentus. Šādi pierādījumi nav starp pierādījumiem, kuri būtu jāsaglabā grāmatvedības un finanšu mērķiem.

- 158 Treškārt, fakts, ka valsts varas atbalsts tika lūgts preventīvā kārtā, tāpat neiespaido apstrīdētā lēmuma samērīgumu, mazākais, tādēļ, kā jau minēts iepriekš 126. punktā, ka lēmuma likumību var novērtēt tikai vadoties no juridiskajiem un faktiskajiem apstākļiem, kuri pastāvējuši šī tiesību akta pieņemšanas brīdī, un ir skaidrs, ka atļauja izmantot publisko varu tika lūgta tikai pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas.
- 159 No iepriekš izklāstītā izriet, ka apgalvotais samērīguma principa pārkāpums nav pierādīts un ka attiecīgi trešais pamats ir jānoraida.

Par ceturto pamatu — apstrīdētā lēmuma prettiesiskumu, ciktāl tas balstīts uz sākotnēju lēmumu, kas pārkāpjot Regulu Nr. 1/2003, Paziņojumu un pareizas tiesvedības principu

- 160 Ievērojot, ka šis pamats pirmo reizi izvirzīts replikā, vispirms ir jāizvērtē tā pieņemamība.

Lietas dalībnieku izvirzītie argumenti

- 161 Prasītāja apgalvo, ka Komisija esot savā iebildumu rakstā norādījusi jaunu apstākli. Tādējādi Komisijas un Konkurences padomes ierēdņu saziņas laikā pārbaude esot izrādījusies nepieciešama. Šī saziņa esot izraisījusi to, ka esot uzskatīts par lietderīgu,

ka Komisija izskata lietu pēc būtības. Apstrīdētais lēmums tādēļ tieši izrietot no šīs saziņas ar Francijas konkurences iestādēm. Šādai saziņai nepastāvot, pārbaude faktiski nebūtu noteikta.

162 Lai gan prasītāja ir zinājusi par procedūru Konkurences padomē, tā neesot zinājusi, ka pārbaude izrietot no Komisijas lēmuma izskatīt lietu pēc būtības. Tas esot jauns tiesību un faktiskais apstākļi, kas kļuvis zināms iztiesāšanas laikā Reglamenta 48. panta 2. punkta izpratnē, un tādēļ tas var attaisnot jauna pamata izvirzīšanu tiesvedības laikā.

163 Komisija atbild, ka šis pamats nav pieņemams, jo iebildumu rakstā prasītājai nav atklāti jauni tiesību vai faktiskie apstākļi. Vispirms, ievērojot, ka, no vienas puses, pārbaudē piedalījās Francijas konkurences iestādes pārstāvji, un, no otras puses, Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu un 11. pantu, ir grūti noticēt, ka tieši tiesvedības laikā prasītāja ir uzzinājusi par saziņu starp Francijas Konkurences iestādēm un Komisiju pirms pārbaudes. Turklāt pārbaudes organizēšana nenozīmē, ka Komisija grib lietu izskatīt pēc būtības. Katrā ziņā tas, ka notiek Komisijas izmeklēšana par lietas būtību, nevarot būt jauns fakts. Faktiski Komisija šajā gadījumā esot vienīgi nolēmusi izmantot izmeklēšanas pasākumu. Visbeidzot, prasītājas interpretācija, saskaņā ar kuru apstrīdētais lēmums izriet no saziņas starp Komisiju un Francijas konkurences iestādēm un kurai nepastāvot pārbaude nebūtu notikusi, esot apstrīdama, ievērojot, ka iebildumu raksts šādu apgalvojumu neietver.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 164 No Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkta kopsakarā ar tā 48. panta 2. punktu izriet, ka prasības pieteikumā ir jānorāda strīda priekšmets, kā arī kopsavilkums par izvirzītajiem pamatiem un ka tiesvedības laikā nav atļauts izvirzīt jaunus pamatus, izņemot gadījumus, kad tie ir saistīti ar tādiem tiesību vai faktiskiem apstākļiem, kas ir kļuvuši zināmi iztiesāšanas laikā. Tas, ka prasītāja tiesvedības laikā Pirmās instances tiesā ir uzzinājusi par faktu, nenozīmē, ka tas ir faktiskais apstāklis, kas kļuvis zināms iztiesāšanas laikā. Tāpat ir nepieciešams, lai prasītāja nebūtu varējusi šo informāciju zināt iepriekš (Pirmās instances tiesas 2000. gada 6. jūlija spriedums lietā T-139/99 *AICS/Parlaments*, *Recueil*, II-2849. lpp., 59. un 62. punkts).
- 165 Šajā lietā prasītāja pēc būtības apgalvo, ka apstāklis, kas izraisīja apstrīdētā lēmuma pieņemšanu, ir bijis Komisijas sākotnējais lēmums izskatīt lietu pēc būtības un ka šis apstāklis tai atklāts Komisijas iebildumu rakstā. Šis apgalvotais sākotnējais lēmums tādējādi ir jauns tiesību un faktiskais apstāklis, kas kļuvis zināms tiesvedības laikā, kas attaisno jauna pamata izvirzīšanu pirmo reizi replikas sniegšanas stadijā, un tas ir pamats, saskaņā ar kuru apstrīdētais lēmums esot prettiesisks, jo tas izrietot no Komisijas sākotnēja lēmuma, kas pats esot prettiesisks, jo tas ticis pieņemts, pārkāpjot Regulu Nr. 1/2003, Paziņojumu un pareizas tiesvedības principu.
- 166 Šajā sakarā ir jānorāda, ka, protams, Komisija savā iebildumu rakstā skaidri norāda, ka "Komisijas lēmums veikt pārbaudi un pašai izskatīt lietu pēc būtības ir pretēji prasītājas apgalvotajam [...] bijis priekšmets padziļinātai apspriešanai ar Francijas

iestādēm Regulas Nr. 1/2003 11. panta [1.] punkta garā”. Vienlaikus Komisija arī savā iebildumu rakstā apliecina, ka tieši telefoniskās saziņas un sanāksmes starp Komisiju un Konkurences padomes referentu laikā izrādījās, ka, lai apkopotu iespējamus pierādījumus, kas ļautu pierādīt “plēsonīgumu”, būtu nepieciešama pārbaude un ka saziņa starp Konkurences padomes ierēdņiem un Komisijas ierēdņiem ir vedinājusi nolemt, ka Konkurences padome izlemj par drošības pasākumiem un Komisija izskata lietu pēc būtības, ņemot vērā 2003. gada 16. jūlija lēmumu. Ievērojot tā kontekstu, Komisijas apgalvojums, ka prasītāja par tādiem, kas atklāj jaunu apstākli, uzskata vispārīgus apsvērumus, kas attiecas uz pārbaudes veikšanas pamatotību, un pēc tam, loģiski, izmeklēšanas veikšanu par šajā pārbaudē savākto pierādījumu pamatu. Tādējādi pats apstrīdētais lēmums atklāj Komisijas pieņemto lēmumu apskatīt lietas būtību, tāds izmeklēšanas pasākums kā apskatāmā pārbaude ir tikai izejas punkts šādai “lietas izskatīšanai pēc būtības”.

- 167 Jēdziens “lēmums”, kas izmantots iebildumu rakstā, protams, ir kļūdainš, taču tas pats par sevi neļauj uzskatīt, ka patiešām tiek atklāts jauns faktiskš un tiesību apstākliš, kuru prasītāja nebūtu varējusi zināt iepriekš. Prasītāja neizvirza nevienu citu apstākli. Turklāt, pat pieņemot, ka šāds Komisijas lēmums ir bijis, apstrīdētais lēmums jebkurā gadījumā ir bijis tā izpaušme, izmeklēšanas pasākumam pēc definīcijas esot izvērtēšanas pēc būtības sākotnējai, taču nepieciešamai stadijai. Tādējādi nevar uzskatīt, ka prasītājai nebija iespējas par to zināt pirms Komisijas iebildumu raksta, vēl jo vairāk tāpēc, ka, ievērojot Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punkta noteikumus, tā nevarēja nezināt par saziņu starp Komisiju un Francijas konkurences iestādēm pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas. Tas vēl jo vairāk attiecas uz prasības pieteikuma iesniegšanas brīdi, jo apstrīdētais lēmums tieši

norāda, ka Komisija ir uzklusījusi ieinteresētās dalībvalsts kompetento iestādi saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu, un prasības pieteikuma pielikums pierāda, ka prasītāja jau pārbaudes brīdī zināja par procedūru Konkurences padomē.

- 168 Prasītājas piesauktais šķietamais lēmums, kurš saskaņā ar prasītājas viedokli ir kļuvis zināms Komisijas iebildumu rakstā, patiesībā saplūst ar apstrīdēto lēmumu. No tā izriet, ka prasītājai ar iebildumu rakstu nav kļuvis zināms neviens jauns tiesību un faktiskais apstākļi. Turklāt prasītāja pilnībā būtu varējusi šajā pamatā izvirzītos pamatus norādīt savā prasības pieteikumā.
- 169 No šiem apstākļiem izriet, ka šis pamats ir jānoraida kā nepieņemams, bez nepieciešamības lemt par tā pamatotību un, ievērojot visu iepriekš izklāstīto, ir jānoraida prasība kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 170 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (ceturtā palāta)

nospriež:

- 1) **prasību noraidīt;**
- 2) **prasītāja atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

Legal   Wiszniewska-Białecka   Moavero Milanesi

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2007. gada 8. martā.

Sekretārs

E. Coulon

Priekšsēdētājs

H. Legal